

രാമാനാജൻറുചത്ര ചുമ്പ്

അത്ര. ഇംപ്രോഫിള്ള അവർക്കാം ബി. എ.

രാമാനജൻറുഴത്തെ ചുവർ

ആർ. ഇംപ്രോഫിഷൻ അവർക്കൾ ബി. എ.

ചുസാധകൻ
വി. എം. നാരങ്ങൻപിള്ള

“ദിവാൻ തൃപ്പിൻനായർ ഗമഗാല”
ചേത്തല--തിരവിതാംകുർ

മാംപത്തിപ്പ് കാപ്പിരേം
“രാമാനജൻ” ഫല്ല്—ചേത്തല.
മംസം വില അണ ര
ചക്രപ്പവകാരം ഗമകത്താവിം.

“ദിവാൻ തൃപ്പിൻനായർ ഗമഗാല”യെടുത്തില്ലാത്ത
ചക്രക്കം വ്യാജനിമ്മിതമാക്കണ.

റുച്ചത്ത് ചാർ.

“രക്കിയ്യേവണ്ടാസുവർഗ്ഗത്തെ കൈക്കൊടിക്കേവേണ്ടി
പങ്കത്തിൽ കിടക്കുന്നതെങ്കിലുമതിട്ടതം” — മ. ഭാ.

മലയാളഭാഷ സംസാരിയ്ക്കുന്നവരിലും, മലയാളസാ
ഹിത്രുതെക്കരിച്ച് അല്പമെങ്കിലും അറിവുള്ളവരിലും തുഞ്ഞു-
തെത്തുത്തുചുട്ടുൻ്ന പേരും കേരളക്കാത്തുവർ വല്ലവരുമാണേം
എന്ന് സംശയമാണ്. മലയാളികൾക്കും, ഇതേഹത്തിന്റെ
പേരും ഇപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കാനിരിയ്ക്കുന്നതും. ഇതേ
ഹം ഭ്രവസം വെടിഞ്ഞിട്ട് രണ്ടുനൂറു ദാതാസ്ത്രങ്ങൾ കഴി
ഞ്ഞിട്ടണെങ്കിലും, ഇതേഹത്തിന്റെ മധ്യരസപരം ഇന്നും
നമ്മുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ മൃദാഖിരാജാജ്ഞതനൊന്നിരിയ്ക്കുന്നു.
ഇതേഹത്തിന്റെ കാലാനന്ദരം മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹി
ത്യത്തിനും വളരെ മാറ്റാണെങ്കിലും, ഇതേഹ
ത്തിന്റെ കൈവിരുവുകളുടെ പാടും ഇപ്പോഴും അവയിൽ
തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. മലയാളഭാഷയുടെയും സാഹിത്യ
ത്തിന്റെയും ‘ജനകൻ’ ഇന്നമഹാന്തനൊന്നാണ് സമമ
യിയ്ക്കുന്നതുവർ ആര്യംതന്നെ കാണുകയില്ല. മലയാളഭാഷ
യും, അതിന്റെ ജീവനം, ശാസ്ത്രവും, രമ്യത്രവും ഇതേ
ഹത്തിൽനിന്ന് സിഡിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. സംസ്കൃതമലയാള
പദങ്ങളെ എത്ര ലംഗിയാക്കംവരും അടിച്ചേക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, ഭാഷയും എത്രമാത്രം കൈപ്പിലും, വെവുവുമാണെന്നും, മേ
ഡിലും അതിനെ എത്രമാത്രം പരിജ്ഞാരിയ്ക്കുന്നും പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നു

യും ചെയ്യാമെന്നും, വിവിധമനോവികാരങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുനാതിന്റെതിന് എത്രമാതും ശക്തിയുണ്ടെന്നും അതു മായി തെളിവിച്ചുതു് ഇദ്ദേഹംതന്നെനായാണ്. താഴെന്ന വച്ച് തതിൽജനിയ്ക്കും യും, ഒരു സാധാരണ ജീവിതവുത്തിരെ മാതും അവലുംബിച്ചു് കാലക്രോഹം ചെയ്യും ചെയ്തിരുന്നവും ലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിയും ഫർത്തു മത്തിന്റെയും, സൈമന്റുത്തിന്റെയും അസാമാന്യരഹതികൊണ്ടു മാതും അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വന്ദര്ശനിക്കു് അതിരെ ഇണ്ടാ ചെയ്യു തന്ത്രം ഒരു പദ്ധതെ പ്രാപിയ്ക്കും യും, ഇപ്പോൾ ഇതുവെന്നു് ശരിയായി വണ്ണിയ്ക്കുന്ന പാടില്ലാത്തതായ ഒരു പ്രേരണാ ശക്തിയെ ജനങ്ങളിലും, വൈദികവെത്തെ ഭാഷയിലും, വ്യാ പരിപ്പിയ്ക്കും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ശക്തനായിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനമില്ലായിരുന്നവും മലയാളഭാഷയു് ദക്ഷിണഭാഗവ്യയിലുള്ള ഭാഷകളുടെ ഇടയിൽ ഇ പ്പോഴുള്ള മാന്യസ്ഥാനം ദരിയ്ക്കലും ലഭിയ്ക്കില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിഞ്ചാവം മലയാളസാ ഹിതുചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനപ്രക്രിയയെ ലക്ഷ്യിക്കരി യ്ക്കുന്നു.

ഇപ്പുകാരം നമ്മുടെ മാനുഭാഷയു് അലപ്പാരവും, ചു സ്ത്രിയും നല്ലിയതും, നമ്മുടെ സാഹമിത്രത്തിന്റെ മുലയ നം അതുജും ചുതും, നമ്മുടെ സുവാനഭവജ്ഞങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യിയെ വലിപ്പിച്ചുതും, നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ ഏറ്റക്കരെ ഉയരത്തി നിന്മംലഭാക്കന്നതിന്റെയത്തിച്ചുതും, നമ്മുടെ ഗ്രഹങ്ങളിൽ ഒരു അഭിനവമായ പ്രഭിപം ജപലിപ്പിച്ചുതും അതു ഇതു മഹാന്നം ജീവിതരിതിയെയും സ്വഭാവഗ്രന്ഥങ്ങളുംകുറിച്ചു് നമക്കു് ജീജണ്ണാസ ജനിയ്ക്കുന്നതു് സഹജമാണാല്ലോ. ഏ നാൽ, നിർഭാഗ്രവശാൽ, കേവലം ചില ചെതിയുംഡി

ശ്വാതെ ഈ വിഷയത്തിൽ സമുക്ക് രേഖാദൂലമായ അറിവു കൾ ലഭിയ്ക്കുന്നതിന് മാർഗ്ഗം ഒന്നം ഇപ്പോതാണിരിയ്ക്കുന്നത്. പല മഹാ കവികളുടെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണ്. അംഗ പരാത്യജിവികളായിരുന്നതിനാൽ തങ്ങളുടെ കാഞ്ച ത്തിൽ തീരെ ശ്രദ്ധയില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതം ഒരു മാതിരി എത്തുവിധി മട്ടിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് “അവരുടെ സമാനകാലിനും ശ്രദ്ധയും അവർ ആകുമ്പിച്ചില്ല”. എന്നതനെന്നുമല്ല, ഇങ്ങനെയുള്ളവയുടെ തുടികളുടെ ധന്മാർഗ്ഗ ഇണം അറിയുന്നതിന് കരുച്ചുകാലം വേണ്ടിവരും; അപ്പോൾ ശത്രുയ്ക്ക് “ഇവരുകൾ ദ്രുംഭായിരുന്ന അറിവുകൾ തേണ്ടു മാത്രമേപാകാം ഇടയാണ്”. ഇതുനിമിത്തം രഞ്ചവിൽ എന്ന തിരുവ്വാദിപരാതനനാ ആത്രയമായിബുദ്ധവിയ്ക്കുന്നു. ഒന്നമില്ലാത്തതിൽക്കേണ്ടു എത്തിരിക്കുന്നുണ്ടോ. ഇവയേയും രേവപ്പുട്ടുത്തരാതിയായാൽ അവയും കാലാന്തരത്തിൽ നിന്നുമായി തീരുമാണ്. ഇങ്ങേന്തെപ്പറ്റി ഓഷാചരിത്രത്തിൽനിന്നും ചില സംഗതികളുമാതും ചുരുക്കിപ്പറിയുന്നു.

എഴുത്തുക്കുന്ന ജീവചരിത്രത്തിലുള്ള സംഗതികൾ മിയ്ക്കവയും സംശയാന്തരകാരത്തിൽ മാത്രമുള്ളവ കീഴിയ്ക്കുമ്പോൾ, ഒരു സംഗതിമാതും അവിതക്കിത്തമായവിധി ത്തിൽ ഈ ഇരുട്ടിൽനിന്നും തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇതും ഇങ്ങേന്തത്തിന്നും ജനനാധിപതിസംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. “ത്രഞ്ചതെത്തുത്തുക്കുന്ന”നാംബല്ലാ നാം ഇന്നും ഈ ഏറ്റവും പ്രേരണപരമതയുവരുന്നതും. മലയാളസാഹിത്യരാഖിയുടെ ത്രഞ്ചതും (അതുകൊണ്ട്) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമല്ല ഇങ്ങേന്തത്തിന് ഈ പ്രേരണ സിലിച്ചിട്ടുള്ളതും. ഇങ്ങേന്തത്തിന്നും വീക്കപ്പേരം “ത്രഞ്ചതും” എന്നായിരുന്ന വെന്നുള്ളതും ഇപ്പോൾ നിവീഡിച്ചുമായ ഒരു സംഗതിയാണ്.

ത്തക്കു മലയാളത്തിൽ പൊന്നാനിത്താപുക്കിൽ വെച്ചതു പുതിയണ്ടാടി എന്ന സ്ഥലത്ത് “ആവുംപരന്മു” എന്നായ പുരയിടം ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. ലവിടൈയാണ് നമ്മുടെ എഴുത്തൃസ്തി ഭ്രാതനായതു്. ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോഴും ഒരു വിത്രുലഭ്രാതയിട്ടാണ് ഗണിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു്. സമീചസ്ഥാപണാളിഭാഷ്യം കൂടിക്കൊള്ളുന്നതു്. സമയം ഈ പറമ്പിലെ മണ്ണാണ് ഇന്നും ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതുനാണ് കേരളവിജയം. ദരിയ്ക്കൽ ദിവ്യനായ ഇങ്ങു ഹത്തിന്റെ കൊച്ചുകാലിന്റെ മുൻം ലഭിയ്ക്കുന്ന ഇടയായ മണ്ണിന് എന്നോ ഒരു ദിവ്യഗംഭീരുമാണെന്നു് ജനങ്ങൾ ഈ നം വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഇതിൽ അത്രത്തപ്പെട്ടവാനൊന്നില്ല. “വിരച്ചയശാരാധന” (Hero worship) മരാഞ്ചക്ക് സഹജമായിട്ടുള്ളതും, മരാഞ്ചസ്പദാവത്തിന്റെ എത്രയും വിരീഴ്മായ ഒരു അംഗവുമാണെല്ലോ. അദ്ദേഹം ജനിച്ച മഹമോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാംശക്കാരെ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതായി കേരംവിയില്ല. എങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദസ്ഥനംകൊണ്ട് പാവനമാക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലം മനുഷ്യമായി കാണുന്നതുള്ളതു് മലയാളികൾക്ക് എത്രയോ ചാരിത്ര്യത്തോളംകൊണ്ട് സംഗതിയാണ്. ആവുംപരന്മു മലയാളത്തിലെ “മൂന്നാറുംപോർവ്വം” തന്നെയാണെന്നുള്ളതിലും സംശയമില്ല. പ്രകൃഷ്ട, നാം അവിടൈയ്ക്ക് തിരിപ്പാതു ചെയ്യുന്നു, സ്ഥാരകമായി അവിടേന്നും വല്ല മലമാക്കയും കൊണ്ടുപോരിക്കുന്നു ചെയ്യാത്തതു് നമ്മുടെ കൂത്താളിത്തക്കാണ്ടുതന്നേയാണ്. ഈ സ്ഥലത്തെ വേണ്ടതു പോലെ സംരക്ഷിയ്ക്കുന്നതിന് കരച്ചുമനു് ചില ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി അറിയുണ്ട്. എന്നാൽ, അവ എത്രമാത്രം സഹായിട്ടുണ്ടെന്നില്ലതുകൂടും.

എഴുത്തെല്ലാം ജനനമലവത്തെപ്പറ്റി നമക്ക് എത്രമാതൃം നിശ്ചയം ഉണ്ടാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനകാലത്തെപ്പറ്റി അതുകൂടം സംശയമുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുത്താതു് എക്കുദേശം കൊല്ലുവാൻ എഴിനും എട്ടിനും മാലും അരുണാനു് വിചാരിയ്ക്കുപ്പട്ടിരിയ്ക്കും. ഇദ്ദേഹവും മേച്ച-ത്രം നാരാധാരാച്ചട്ടത്തിരിയും സമാനകാലിനമാരായിരുന്നു വെനു് വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഇതിനും രേഖാചാലമായ അടിസ്ഥാനം ഉള്ളതായി അറിവില്ല. പഴയ കവികൾ, സാധാരണന്യായി അവർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടോ എഴുതി തിക്കുകയോ വെള്ളുന്നവരും, മാസം, ദിവസം മുതലായതു് അവസാനത്തിൽ ചേർക്കാണെങ്ക് എന്നാൽ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കുതികളിൽ നന്നിലും ഇങ്ങനെ ഒരുപുച്ചകവും ചേതിച്ചുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കുതികൾ മിയ്ക്കവയും പ്രതാണങ്ങളും സംബന്ധിച്ചുള്ളവയായതു കൊണ്ട് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്രു് നടന്നിട്ടുള്ള സംഗതികളേയോ, അന്നത്രുള്ള അതുവാരങ്ങളേയോ, നടപ്പുകളേയോ, സമുദായസമിതികളേയോ കുറിച്ചു് അവയിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്ന അതുവശ്രൂവും സൈനക്കയ്യും ഇല്ലായിരുന്നവല്ലോ. ഇവ മുലവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തെ എക്കുദാശമുള്ളിലും നിന്ന് കിട്ടിക്കാമെന്നവച്ചുാൽ അതിനും നിരുത്തിക്കില്ലാതെനിരുത്തിയില്ലാതാനാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. ജീവചരിത്രം എഴുതുകയെന്നാണുള്ളതു് അംശാലത്രു് പതിവില്ലായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിശുജീവിതം അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വല്ലതും രേഖപ്പെടുത്തിയ കൈഞ്ഞമൊത്തം വിചാരിച്ചതായിക്കാണുന്നില്ല. ഇല്ലാതെ വിഷയത്തിൽ ജാഗ്രതയേണ്ടക്രമി അതുരെങ്കിലും അനേന്ത്യം നടത്തിയാൽ വല്ലുള്ളവയിലും ഒക്കെല്ലും നിന്നു് തെളിരുകൾക്കിട്ടിയെന്നുവരാം. എന്നാൽ, അങ്ങനെ അതുരെങ്കിലും അമി

ചുമ്പിക്കൊണ്ട് എന്നും സംഗ്രഹമാണ്. സുക്ഷ്മാ ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ, ഒരു മനസ്സും ഇന്നകാലത്തു്, ഇതുകൊണ്ട് ജീവിച്ചിരുത്തുവെന്നുള്ള തപ്പി, ആ മനസ്സുന്നേപ്പറി പ്രധാനമായി നമ്മൾക്കിയേണ്ട സംഗ്രഹി. എത്രവിധത്തിൽ അംഗാർ ജീവിതം നടിച്ചുവെന്നും, അധാരം വിശ്വിഷ്ടാംശം മായ ബുദ്ധി എത്രപ്രകാരത്തിൽ വ്യാപരിച്ചുവെന്നും, പരോ പകാരാത്മായി എൻ്റല്ലോം പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നും ജീവിതോടുപെട്ടുനേരുത്തു് എത്രമാത്രം സഹായമാക്കിയെന്നമാണെല്ലാം പ്രഭേദകംഘനപ്രചിച്ചുവിയേണ്ടതു്. ഇവശ്വല്ലാം അംഗേ മഹതിന്റെ മുതികളിൽനിന്നും, നമ്മൾക്കിട്ടുന്ന മരഭസംഗതികളിൽനിന്നും എറക്കുന്ന അഫിയ്യേം സാധിയ്യുന്നതാണോ. മരറാനും നമ്മൾക്കിത്തുകൂടാ എങ്കിലും ഇങ്ങേഹം,

“കാലാവുമവന്യമാക്കിക്കൊണ്ട് വല്ലാത്മാവായും
പാപിച്ചുപുരുഷാത്മം.”

എന്നുള്ളതു് നിയുധംതന്നെന്നയാണോ. ഇങ്ങേഹം ജാതിയിൽ ‘ചക്രാലനായർ’ ആയിരുന്നവതു. ഇയ വർദ്ധകാരെ അവരുടെ തൊഴിലിന്റെ സ്വപ്നാവംകൊണ്ടോ, എന്നൊരു വളരെ നിത്യമാരായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവെന്നിരുന്നതു്. ഇങ്ങേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ ദ്രോഹിയിൽ ഇതു് ഒരു വലിയ ആക്ഷേപ പമാഖിഞ്ഞവിച്ചിരുത്തു. പക്ഷേ,

“വുത്തിവിനുന്നകുലമപ്രമാണംപോരു നല്ല
വുത്തവാനെകിലന്തുജാതനം നന്നതാനം.”

എന്നുള്ള തത്തപം ഇവർ അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലായിരിയ്ക്കും. അല്ലെങ്കിലും പ്രാഥമ്യത്തിൽ ദ്രോഹി പലപ്പോഴും അസ്ഥാനങ്ങളിൽ പതിയ്ക്കുന്നതു് പതിവാണെല്ലാം. അതുകൊണ്ട് ഇവരുടെ കരാറം

പറങ്കിട്ടാവഎമ്പിലും ഇങ്ങനെ തിന്റെ പിതാവും ഒരു വിപാനായ നന്ദുരിഖുവാവമന്നനായിരുന്നുവെന്ന് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെത്തിൽനിന്നും എഴുത്തെല്ലാം ഒരു തുല്യ വില്ലാള്ളാസം സിലബിയൂനാതിനിടയായി. ചെറുപ്പുത്തിൽ ഇങ്ങനെ സമീചമുള്ള തുക്കണ്ണിയും ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി തൊഴുക പതിവായിരുന്നു. തെൻഡിവസം പോയപ്പോൾ നന്ദുരിമാർ ഓരുംചൊല്ലുന്നതുകേട്ട് “കാട്ട്, കാട്ട്” എന്ന് ബാലനായ ഇങ്ങനെ പറക്കയുണ്ടായി. ഇവർ വേദാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതു് പിശച്ചാണന്നായിരുന്നു ഇതിന്റെ അര ത്വം. ബ്രാഹ്മണർ ഇതുകേട്ട് അസൃഷ്ടാലക്ഷ്മായിട്ട് കട്ടിയും പ്രസാദത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ എന്നെന്ന ജപിച്ചുകൊടുത്തു എന്നും, അന്നമുതൽ ബാലൻ ഗണംതന്നെ മിണ്ണാതെ മെരുന്നും അവലംബിച്ചു് ചെവതന്നുഹീനനായി ശ്രൂവിച്ചുവെന്നും ഒരു ഏതിഹ്യം ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെത്തിന്റെ പിതാവു് ഇം വിവരം അറിഞ്ഞതപ്പോൾ ഇതിനു് പ്രത്യേഖ്യയമായി മല്ലും സേവിയ്ക്കാൻ ആരുജാതാവിച്ചു. അപ്രകാരം ചെയ്യേപ്പോൾ ബാലന്റെ സ്വഭാവത്തെ തെറ്റ് പഴേപടി ഉത്സാഹാലിനായിത്തീന്നവതെന്ന്. ഇതിന്റെ വാസ്തുവാവാസ്തുവത്തെപ്പറ്റി ഒരു ദുരകാലത്തിൽ ഗണംതന്നെ തീച്ച്യായിപ്പറ്റിവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും, എല്ലാ ഏതിഹ്യങ്ങളിലും ഒരു സത്യാംശലേശം ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഇതിലും ഇപ്രകാരം വല്ലതു മണ്ണായിരിയ്ക്കുന്നതാണ്. എന്നായാലും എഴുത്തെല്ലാം നന്ദുരിമാരുടെ വിരോധം സമ്പാദിച്ചുവെന്നുള്ളതിനു് തക്ക മല്ലും. അവരുടെ ദ്രോഗിയിൽ ഇങ്ങനെ പുരാണവേദാംഗങ്ങാക്കകയോ വായിയൂട്ടുകയോ ചെയ്യുതു് ഒരു ക്ഷേത്രവുമല്ലാതെ അപരാധമായിരുന്നു. എന്നാൽ, വോക്രത്തിൽ, പലപ്പോഴിം ദോഷങ്ങളുണ്ടെന്ന വിചാരിയുംപ്പറ്റുന്നവ മുണ്ണങ്ങളായിപ്പറിഞ്ഞ

മിയുക്ക്. ഹത്തിനിതം എഴുന്നു കൈ നിന്മയം ചെയ്യുന്നതിനിടയായി. അക്കംജാനാംപോലു മിസ്റ്റാനെ അജ്ഞത്തെയിൽ മുഖിക്കിടക്കുന്ന തന്റെ സ്വദേശികളുടെ സ്ഥിതി എത്രയും പരിതാപകരമായി അങ്ഗേഷ്ടതിന്റെ നീ. ഹത്തിനെ പരിഹരിയുന്നതിന് വേണ്ട അമുഖ ചെയ്യാൻ അങ്ഗേഷ്ടം ഒക്കെം. മലയാളിക്കാശ അക്കാലത്തു് വുന്നെ മോശസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. പദ്ധാരിപ്പുവും, അനുഭാവിപ്പുവും അതിനെ അസാമാന്യമായി ബാധിച്ചിരുത്തിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു കൈ, തമിഴിന്റെ തോളിനെ ആത്രയിച്ചും ഹരുനു. അതിനെ പോഷിപ്പിയുന്നതിന് സാപ്പെത്തുകളുടെ വരായി ആര്യംതന്നെ ഹല്ലാതെയാണിരുന്നതു്. ചീലങ്ങെടുവിച്ചും തൊഴിയും എഴുന്നേണ്ടിയും ഹരുനു. ഒരു സ്ഥിതി യിൽ ആണോ് എഴുത്തെടുന്നു തന്റെ സ്വദാശയക്കണ്ടതു്. കാശമുലം വേണമല്ലോ ജനങ്ങൾക്ക് വുണ്ടാക്കവാൻ. ഒരു സ്ഥിതിയിലിരിയുക്കുന്ന ഭാഷയെക്കാണട്ടു് ഉദ്ദേശ്യം എത്രമാതൃം സാധിയുണ്ടു് കഴിയും?

അതുകൊണട്ടു് ഭാഷയെ പരിജ്ഞരിയ്യേണ്ടാണോ് ആത്മ മായി ചെയ്യേണ്ടതെന്നു്, അങ്ഗേഷ്ടം തിച്ച്ച്യാക്കി, അതിനു ചോരാവെച്ചു. അതിനുള്ള മാർത്തെത്തപ്പുറി അങ്ഗേഷ്ടത്തിനു് സംശയമുണ്ടായില്ല. സവപ്രകാരേണ പരിചുണ്ടാക്കേയ പ്രാവിച്ചിരിയുക്കുന്ന സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സഹായമാണോ് കുറി സംസ്കരപ്പയായ മലയാളക്കാശയു് ജീവാത്രവെന്നും, അതിന്റെ പോഷണത്തിനും, പരിജ്ഞരണത്തിനും അത്രാവശ്യമായ മാർത്തെമെന്നും അങ്ഗേഷ്ടം തിച്ച്യാക്കി, തന്റെ ശ്രദ്ധ യേയും ആയതാതേതയും സാധിത്തുരന്നാഗംഡയായ സംസ്കാരഭാഷയിലേയു് തിരിച്ചുവിട്ടു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെപിതാവു്, ഒരു നല്ലവിദ്യാശം, ശാസ്ത്രം അതാംമായിങ്ങന്തുകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹം എത്രൻ്നു്, സംസ്കാരം സാഹിത്യഭാവിൽ പ്രവേശനം സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിനു്, സഹാ യിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം നല്ലിയിരുന്നു. അല്ലോ സ്വപാദവിശ്വാസം എഴുത്തുചൂടുന്നു് അതിൽ അഭിരചചി വലിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ അഭിരചചിയെ പോഷിയ്ക്കുന്നതിൽ ഒളംതന്നെ ഉഭാസിനന്നായിരുന്നില്ല. കിട്ടിയ അവസരം നേരം അദ്ദേഹം നിന്മ്മുപമായിക്കൈത്തില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിയ്ക്കു് എററവും ഉതക്കന്നതായ ഒരു തൊഴിലും അദ്ദേഹം ഇക്കാലത്തു് സ്പീകരിച്ചു. ഒരു തന്ത്രപദ്ധതി കെട്ടി അദ്ദേഹം സമീപത്തുള്ള വാലാന്നാരേയും ബാല്പിക്കാരേയും വില്ല അഭ്യസിയ്ക്കിയുണ്ടു് ആരംഭിച്ചു. ഇതുമുതൽക്കാണു് അദ്ദേഹത്തിനു്, നമക്കിയ്ക്കൂടാഡു എത്രയും പരിചയമായിരിയ്ക്കുന്നതും, ശ്രദ്ധമാതയിൽ, ആനന്ദപ്രാണങ്ങളായ അനേകം സൂരണകക്കെടു ജനപ്രിയക്കുന്നതമായ “എഴുത്തുചൂട്” എന്ന പേര് സിദ്ധിച്ചതു്. അല്ലോപകവൃത്തിയിൽ ഇദ്ദേഹം പ്രഭ്രാംഖിച്ചിരുന്നവെന്നാജീതിനു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിശ്യർ നാൽ തന്നെ ദിഷ്ടാന്തങ്ങളായിരുന്നു. തന്റെ നാട്ടകാരരെ അജ്ഞാനാന്യകാരത്തിൽനിന്നും ഉയർത്തുന്നതിനായി എഴുത്തുചൂട് ആലുമായി ചെയ്ത പ്രവൃത്തിയിൽതായിരുന്നു. അക്കാ ലത്തു് എഴുത്തുപദ്ധതികളായിരുന്ന വാരേ ഗ്രാമങ്ങളിലേയും പരിപ്പും അനേകപ്രാണം. ജനസമൂഹായത്തിന്റെ ഇടയിൽ എഴുത്തുചൂടുമാക്കു് ഒരു മാനുസ്ഥാനം കല്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എല്ലാ തക്കവിഷയങ്ങളിലും ഇവരുടെ അഭിപ്രായം സവിശേഷമായി സ്പീകരിച്ചുവന്നിരുന്നു. നമ്മുടെ എഴുത്തുചൂട് വിദ്യാർത്ഥി ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രത്യേകം പുജ്യനായി ശണിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നവെന്നാജീതിനു്

സംരക്ഷിപ്പ്. പക്ഷെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതിയെ അടി സ്ഥാനപ്പെട്ടതും അസൂയകാരായ ചിലർ ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നേങ്ങപത്തിനും വലിയ ശ്രമം ഉണ്ടായതായി തെളിവന്നുണ്ട്. ഇങ്ങാവത്തും നന്ദുരിമാരിൽ ചിലർ ആ കേഷപസുചകമായി “തുന്തുന്നു ചക്കിൽ എത്ര ആട്ടു്” എന്നും ചോദിച്ചതിനും “എൻ്റെ ചക്കിൽ നാലും, അതും ആട്ടു്”മെന്നും അദ്ദേഹം മറച്ചിപ്പാതെന്നു. നാലുംവദണ്ഡങ്ങളും ആരു ശാന്തുങ്ങളും തനിയുള്ളു് നല്ല പാഠമാണെന്നും സുചി പ്പുച്ചു് ഒരു പ്രതിവാക്യം, മുശ്കുകത്താവിനും എങ്ങനെന്ന സിച്ചിരിയുള്ളുമെന്നും വായനക്കാർത്തനെ ഉണ്ടാക്കുകയുള്ളൂടെ.

എന്തോമസിയാതെ, എഴുത്തുള്ളും തന്റെ ഉദ്ദേശ്യ സിലിയൈഡിട്ടു്, വിദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യണമെന്നും തീച്ചു് യാക്കി. വിദേശസഞ്ചാരം വിദ്യുത്ത്യാസത്തിന്റെ ഒരു അപ്രധാനപ്പെട്ടതു അംഗമായിട്ടാണു് അനും ഗണ്ഡിയുള്ളപ്പെട്ടിരുന്നതും നാലും മനസ്സിനും വിശദാവത വരുത്തുന്നതിനും, സ്വപ്നാവ ത്തിന്റെ മുട്ടും മുഴയും തട്ടി നിരപ്പുകെന്നതിനും ഇതരയും നല്ലതായ ഒരു മാസ്റ്റും മരാറാനുമുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷാവ വിജ്ഞാനസാമൂഹികതയിൽ സ്വപ്നാവത്തെ നേരിട്ടിട്ടുള്ളതു പോലെയുള്ള പ്രതിബേദ്യങ്ങൾ വിദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുപ്പാണും തരമില്ലെന്നും എഴുത്തുള്ളും അറിയാമായിരുന്നു. മഹായാളാംശയുടെ പോഷണത്തിനും തമിഴിന്റെ സഹായവും അത്യുഖ്യമാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനും അഭിപ്രായ മുണ്ടായിരുന്നു. എന്നുതന്നെയുള്ളൂ, പ്രസിദ്ധ തമിഴക്കവികളും പാണിതന്മായിട്ടും അടിമുവ സംഭാഷണംവെയ്ക്കും, അവരുടെ മുതികൾ വായിച്ചും അറിവുസ്വാദിയുള്ളെന്നും അദ്ദേഹത്തിനും താഴ്വരും ഉണ്ടായിരുന്നു. 20 മുകളിലെ വിരോധത്തിന്റെ കാരിന്തും കറയുള്ളനാതിനും

വിദേശഗമനത്തിന് ഏറെക്കാൾ ശ്രദ്ധിയിട്ടുള്ളൂ. അംഗത്വവാസംകൊണ്ടു മരുവിധത്തിൽ ഭർഗ്ഗാവൃഞ്ജലായ പല സംഗതികളും ഗ്രഹിയ്ക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇതിലേയ്ക്ക് പണം അത്യാവശ്യമാണെല്ലോ. നമ്മുടെ എഴുത്തചക്രം അതു ധനവാന്നല്ലായിരുന്നു നമ്മക്ക് ഉംഗ്രഹിയ്ക്കാൻ ധാരാളം മാറ്റും ഉണ്ട്. പൂർക്കാല അദ്ദീൻ വിദ്യാഘാതങ്ങൾ, കവികളേയും മരും സാധാരണ സഹായിച്ചുവന്നിരുന്നതു് പ്രക്ഷേപണായം രാജാക്കന്നായമായി തന്നെ. നമ്മുടെ എഴുത്തചക്രം ഇപ്രകാരം ഒരു സഹായം ലഭിയ്ക്കാതിനിട്ടായി. വിദേശസഖാരത്തിന് വേണ്ട ധനം മന്ത്രക്കാട്ടുന്നവരിൽഒരാം നല്കിയതായി ഒരുപോതു മും ഉണ്ട്. എഴുത്തചക്രം ശിവപൂരാണത്തിൽ ഇദ്ദേശത്തക്കരിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. പഞ്ചിശ്രീടം, തന്റെ ഒരു പ്രിയശിഷ്യനെ എല്ലിച്ചുവാച്ച് അദ്ദേഹം ധാതരിച്ചു. എഴുത്തചക്രം തമിൽദേശത്തിൽ കാരേക്കാലം സഖവിയ്ക്കു യും, പലവിദ്യാഘാതങ്ങൾ പരിചയം സന്നാഴിയ്ക്കുകയും, തന്റെ അറിവിനെ വലിപ്പിച്ചുകൂട്ടുകയും, ബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കുകയും, തന്റെ ആര്യയാദ്ധ്യയും ആരഭ്രംബങ്ങളും പൂർണ്ണ ധികം ഗ്രൂപ്പീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിന്റെ ശേഷം തന്റെ നാട്ടിലേയ്ക്കതന്നെ മടങ്ങിവന്നു് തന്റെ പഴയ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. തന്റെ ജോലിയുടെ ഗൗരവത്തക്കരിച്ച് ഇദ്ദേഹത്തിനു് നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, അതിൽ തന്റെ സമയവും, ത്രാസവും വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിശ്യനാർ പലതം ഇദ്ദേഹത്തിനു് അനന്ത്രപരമാരായിത്തീർവ്വെന്നുള്ള തിനു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശൃംഖലികളായ സുസ്ഥിനാരാധനാൾ എഴുത്തചക്രം, കാരണാകരം എഴുത്തചക്രം ഇവർതന്നെ ദിഷ്ടാണ

മായിരിയ്ക്കുന്നു. എഴുത്തുപ്പേരും പാദാനിക്കൽത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനിടയായിട്ടുള്ളവർ എത്രയോ കുതാത്മക്കാരാണെന്നുംഈള്ളതിന് സംശയം ഇല്ല. നടക്കിപ്പോരം അസൂയപ്പുടക്കയല്ലാതെ നിരുത്തിയില്ലപ്പോ.

എഴുത്തുപ്പേരും ചുത്തശ്ശല്ലായമായി. അദ്ദേഹം ആരംഭാചനാർഡിലും, തത്പാനോപചിയും ആയിരുന്നതുകൊണ്ട്, തന്റെ ചുറുക്കുള്ളിൽ സംഗതിക്കുക്കണ്ടിട്ടും വിനിയ്യോഗം തുടങ്ങി. മനസ്സജമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളേയും ചുമതലക കൂലും എറുക്കരെ മനസ്സിലാക്കി; തന്റെ നാട്ടകാര്യത അഥവാത്തയേധും, അസാധിപ്രാസങ്ങളേയും കണ്ട് അദ്ദേഹം വളരെ മനസ്സാപ്പെട്ടു. മലയാളംഓഷയുടെ ശോച്ചാവ സ്ഥായം, സാഹിത്യഭാബിലുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രംഖങ്ങൾ വിഷയിംവിയ്യോതിരുന്നില്ല. തന്റെ സമസ്യാങ്ങളുടെ സംബന്ധംസമിതിയെ ഉയർത്തുന്നതിനും, അവരുടെ ബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും ഉപയുക്തങ്ങളായ വിശിഷ്ടങ്ങൾ അംബുളം, ധമേംബപല്ലേങ്ങളം അടങ്കിയ ദൈത്യരം സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിയ്ക്കുന്നതത്രാവല്ലുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിഹാരിച്ചു, അതിലേയ്ക്കേവനു യതാങ്ങളം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യതാം എത്രമാതാം സഹായായി എൻ്റെ പ്രയാളികൾക്കുപ്പോവക്കും എറുക്കരെ അംഗിയാവുന്നതാണപ്പോ. എക്കുദേശം ഇക്കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന് അപ്പത്തിക്കൂടിത്തായ ദിയ്ക്കിൽനിന്നും വലിയ സഹായം ലഭിയ്ക്കുന്നതു ഇടയായി. നാരായണിയം എന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കത്താവായ മേപ്പത്തുർ നാരായണംട്ടതിരിയുമായിട്ടു്, പരിചയത്തിനിടയായി. സ്വകാര്യം, അഭിരച്ചി, ഉദ്ദേശ്യം ഒറ്റ വിഷയങ്ങളിൽ രണ്ടുപേക്കും സാന്നം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ പരിചയം അച്ചിരേണ്ട ദ്രുംഗമത്രിയായി

ପରିଣମିତ୍ତ. ମିତ୍ରଯମ୍ ଅନୁସରିଥୁଁ, ଅନ୍ୟୋକ୍ତାଙ୍କ ଉପ ଦେଶେଷଦିଳ ନିଷ୍ଠାକ୍ୟାଂ, ଅନେକତ୍ର୍ସତଃପଦରେ ବିଗିମିଯାଂ ଚେଷ୍ଟ୍ୟାକ୍ୟାଂ ଚେଷ୍ଟ୍ୟାଵାନା. ହୀବରେଷ୍ଟ୍ୟାରିତ୍ୟାତ୍ମତ ରେରେତିହ୍ୟାଂ ହୀବିତ ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବିଷ୍ଟ୍ୟାଙ୍କା. ବାଣ୍ୟାବଂ ଏତେବେଳେଯୋ? ଭେଟିରି ଆ ବର୍କରା ବାତଂପିତ୍ୟାତ୍ମଲଙ୍କା” ପରବର୍ତ୍ତନାଯି ତେ ମଧ୍ୟ ଲିଖି କହିବି ତୁମବ୍ୟାକ୍ୟାରେଷ୍ଟ୍ୟା ପୋକନାବ୍ୟାଷ୍ଟ୍ୟାଙ୍କ ଏତ୍ୟାତ୍ମକ୍ୟାଙ୍କାନ୍ତିରେ କେବ୍ରିତ ଉପରେରମାତ୍ରିକ୍ୟାଙ୍କ ତେ ଚାକମ ତ୍ୱର୍ଯ୍ୟାଂ ଉଣ୍ଡାଯିବାକ୍ୟାବାରେ. ତଣ୍ଡାତ୍ମିତ କଣତୁଳକାର ର ଜ୍ଞାନପକ୍ଷର ଅନ୍ତର୍ମ ବ୍ୟସନମଣିକାଯି. ଭେଟିରି ପିରିଯନା ସମୟଂ “ହୀନି ଏଗାନ୍ତାଙ୍କ ବେଳିତ୍ରୁ” ଏକାଙ୍କ ଭେଟିରି ଆ ବର୍କରା ଏତ୍ୟାତ୍ମକ୍ୟାଙ୍କା ପୋତ୍ରୀତ୍. ହୀତିଙ୍କ ମରପତି ଯାନ୍ତି ତଳେର କେବ୍ରିତ ହୁଣା ମର୍ଯ୍ୟାଦିତ କାଣିତ୍ରୁଂ କୋଣକ୍, “ବ୍ୟସନିଯ୍ୟାଙ୍କା; ହୁତୁମତର ତୁଟାଙ୍କମ; ଏକ୍ଷିଆଂ କନରୋଧ୍ୟାଙ୍କା.” ଏକାଙ୍କପରିତ୍ରୁ. ମର୍ଯ୍ୟାବତାରଂ ମୁତର୍କର୍ମର୍ଦ୍ଵାରା ଚାହୁଁତି ଚେତ୍ତୁଣମେନାଙ୍କ ହୁତେହାଂ ନୁଚିଷ୍ଟିତ୍ରୁଂ. କାରାଯଣୀଯଂ ଭରବାଲେର ଭରାବତାରବନ୍ଧିନ୍ୟାଙ୍କାଙ୍କୁପା. ଭେଟିରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟାଙ୍କ ଚେଷ୍ଟ୍ୟାକ୍ୟାରେ ରାଜ୍ଞୀବିନେର ଲୈଖି ତାଙ୍କାଯିବାକ୍ୟାତୁଳକୋଣକ୍ ଅନ୍ୟେହାଂ କ୍ରିତକ୍ରମରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟାଙ୍କ ପୋକି, ରାଜ୍ଞୀବୁନ୍ମାତ୍ରିକ୍ୟାଙ୍କ, ପରିଚଯର୍ପ୍ରକଟନି. ହୁତେହାଂ ତେ ବିଭାଗଂ, ବିଭାଗରେଣ୍ୟାବୁଂ ଅନୁଯାଯାକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଏତ୍ୟାତ୍ମତଃପଦ ସଲ୍ଲାରିତ୍ତୁଁ କରିଛୁଲିବାପାଇଁ ରାଜ୍ୟାନ୍ତି ଯିତି ପାପ୍ରିତ୍ତ. ହୀବିତବ୍ୟାଙ୍କାର୍ଥ ତୁମ୍ଭାଙ୍କ ଅନ୍ୟାନ୍ୟାଙ୍କର୍ମାଯାଙ୍କାଂ ମଲଯାତ୍ରାଙ୍କାହୀନ୍ୟାକିଯତନାଙ୍କ କୋଣାବିଷ୍ଟାଙ୍କା. ରାଜ୍ଞୀବୁଁ ହୁତେହାଂତିନେର ତତ୍ତ୍ଵିମ ବାକିତ୍ର୍ୟାଙ୍କାକି ବନ୍ଦର ସନ୍ଦେଶିଯ୍ୟାଙ୍କାକ୍ୟାଂ, ଏତ୍ୟାତ୍ମତଃପଦ କାଙ୍କ ତେ ବନ୍ଦୀରେନଂ ନିଷ୍ଠା,

കയം ചൊള്ളതക്കാതെ, ചെന്നുക്ക്രോടി സാട്ടിലുള്ള വക്കാല നായമാക്കി മേലാൽ അട്ടക്ക് പാടിപ്പുന്ന് ആജ്ഞാവിയ്യു യും, അവരുടെ വക്കകൾ പറിപ്പിച്ച് കൂക്കയും ചെയ്തു. ഈ പ്രകാരം എഴുത്തെന്നു സജ്ജാതീയമാക്കിപ്പൂവക്കണ്ഠം അം ഭ്രഹംനിമിത്തം തെയ്യത്ത് ലഭിയ്ക്കുന്നതിനിടയായി. പല പ്രസ്താവം ഏകന്നു സർക്കരാം തന്നെ സമ്ഭാധനത്തിനോടുകൂടി ഭവ്യപ്രദമായിബൈഡൈനവെന്നുള്ളതിന് ഇതു തുടർന്നു അനുഭവാരങ്ങൾ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിൽനിന്നും, കൊച്ചി തന്നുരാനിൽനിന്നും, പരപ്പനാട്ടിരജാവിൽനിന്നും തുരുവൻ ലഭിയ്ക്കുണ്ടായി. ഭാഗ്യം വരുന്നും പലവഴിയായും വരുന്നാതു് സാധാരണയാണപ്പോ. ഈഭ്രഹം മട്ടാണി വന്നതിന്നുംശേഷം ഈപ്രസാദം സുപ്രസിദ്ധം ആക്കും, സുമനസ്സാമോഡിതങ്ങളുമായ മറുഗ്രന്മണം നിന്മി ജൂക്കനാതിന് ഉത്സാഹിച്ചു. ഒരു കുത്തും എത്തും ഉത്തമമായ വിധത്തിൽ ഈഭ്രഹം നിന്തുപിച്ചിരുവെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. ഈഭ്രഹം തനിന്നും പ്രധാനക്രതികരം:—ശിവപുണം, ദേവീമാഹാത്മ്യം, ഹരിനാമകീതം, അംഗ്രഹം, മായാം, ഇരപത്തിനാലുവുത്തം, ഭാരതം, ശാന്തവതം, ചിന്താരതാര, കേരളനാടകം ഇവകളാക്കന്നു. ഈവകുടാതെ ഈ ഭ്രഹം അനേനകം സ്നേഹാദികളും, കീതംനാജികളും, പാട്ടകളും ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതായും പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. പുലയക്ക് പാട്ടിനാതിന് രാമായാം പാട്ടാക്കി ഈഭ്രഹം ഉണ്ടാക്കിക്കൊട്ടതിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. ഈവർ ഈനും ഒരു പാട്ട് പാടിവരുന്നുണ്ട്. അതിന്നും തിരി കാണിയ്ക്കുന്നതിനായി ദന്തരണ്ടുവരി താഴേ ചേക്കുന്നു.

“ജനകൻറെ മകളുപ്പാവിജ്ഞ (സീത) പ്രസാദം അവർക്കുപ്പോരുന്നതുണ്ടാനിട്ട്.”

ഇള്ളേഹം എക്കലേശം നൃം വയസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന
നബേന്നാണ് വിശ്വസിച്ചുവരുത്താതു്. പരോപകാരാത്മ
ജീവിയായ ഇള്ളേഹത്തിന് ഇതു് ഒരു ദിംഘായുസ്സു് എന്ന്
വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. എങ്കിലും, ഈ കാലത്തിനിടയുള്ള്
അഭ്രേഹം തന്റെ ഉള്ളേശ്വരാഭ്യുമായി മിഛുത്തും സാധിച്ചു്, കൂത്
മുത്തുനായിത്തിന്റെവന്നുള്ളതിന് തങ്കമില്ല. തന്റെ ഉൽ
ക്കുഴിപ്പയത്താം സഹാദായിത്തിന്റെത്തുകാണ്ടണിക്കാകാ
വുന്ന മനസ്സുമാധാനത്തോടു, സ്പിഷ്യൂദായത്തിന്റെ കൂത്
ജീവതാപുവ്‌മായ അനന്തരാധത്തോടു, സുദുഷമായ ഭക്തി
ഡോടും ക്രി തുകണിലിയുർ സപ്രഹത്തിൽ വച്ചുതന്നേ അ
ദ്രേഹം ചരമഗതിയേ പ്രാപിച്ചു. ഇള്ളേഹം മരിയുള്ളനാതി
നമ്മന്നു് തന്റെ പാടകവും, ചുരത്തേക്കാലും, ഭൂസ്ത്രസ്ഥിയും
തന്റെ പ്രിയശിഖ്യനായ സൗംഗാരാധനയ്ക്ക് എഴുത്തുള്ളുനെ
എല്ലിച്ചു എന്നും അഭ്രേഹം ഇവരെ മുത്തനാമതന്റെ ചെച്ച
തന്നുംശ്രദ്ധാഭൂന്നു് സങ്കലിച്ചു് വച്ചു പുജിച്ചിരുന്നവനും
പരയപ്പുട്ടിരിയുള്ളനു. ഇള്ളേഹം വിവാഹം ചെയ്തിട്ടില്ലായി
അന്നവേന്നാണ് ഉംഗിയുള്ളപ്പുട്ടിരിയുള്ളനാതു്. ഇതു് വാ
സ്തുവമായിരിപ്പാനാണ് ഇടയുള്ളതു്. എന്തുകാണ്ടണാൽ,
വിവാഹബന്ധം തന്റെ ഉള്ളേശ്വരിലിയുള്ളു് ഒരു പ്രതിബേഃ
സ്വവും, തന്റെ ജീവിതത്തിന് ഒരു ഭാരവുമായിത്തീരുമെന്നു്
അഭ്രേഹത്തിന് നല്ലപോവെ അറിയാമായിരുന്നു. തന്നെ
മുവിൽ സമൂഹിച്ചിട്ടുള്ള ഉള്ളേശ്വരത്തിന്റെ ഗൈരവം, തന്റെ
സ്വല്പിശക്തിയുംെങ്കിലും, എദ്ദുവികാരങ്ങളുംെങ്കിലും യാതൊരംശ
തേതയും മറുവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കാൻ അനവദിച്ചില്ല.
ലോകത്തിൽ മഹാക്ഷാത്രങ്ങൾ സാധിയുള്ളനാതിന് സപ്രസ
വപരിത്രാഗം അത്രാവഗ്രമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. കൂദതുച്ച
ത്രാദികളുടെ വലവത്തായ ആക്ഷംഗം ഇതരകാര്യങ്ങൾ

കു് പലപ്പോഴം വിസ്താരം വരുത്തുന്നതിനു് ഇടയുള്ളതാണ് ല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം നിത്യബന്ധവാരിപാഠത്തോന്നു അവലംബിച്ചിരുന്നവെന്നുള്ളതു് അസംഭാവ്യമല്ല. ഈ മഹാസ്തർ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അവുക്കതമായ ഒരു ബാഹ്യരേഖമാത്രമേ ഇവിടെ നല്ലാണ് കഴിത്തുള്ള എന്നു് വുസന്ധുവം പ്രസ്താവിയ്ക്കിരിയ്ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും അനേകം സംഗതികൾ കൊണ്ട് നിബിധമായിഞ്ഞവെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. മഹാഭാത്രം പ്രാരംഭിച്ചപാഠം, പ്രലാഘമേയങ്ങളാണ് ല്ലോ. എന്നാൽ, അവയിൽ മിയ്ക്കവയും കാലപത്രങ്ങൾക്കു് ചരിത്രകാരന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾു് അന്താരാഷ്ട്രസാഹിത്യത്തിന്റെ യൈന. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മത്തിന്റെ, ശാംഖജീവിതത്തേയോ, സപാനവത്തേയോ ചെയ്യുന്നതു മാർത്തിപ്പാതാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതികളാക്കുന്ന ദ്വപ്പണങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിയുടെ ഏകദേശമായ ഒരു ചരായ പ്രതിബിംബിച്ചു് കാണാവുന്നതാണു്. മറ്റൊരിഷയങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ജീജ്ഞാനസ്വരൂപം തല്ലാലും അടക്കിവയ്ക്കുന്നു നിവൃത്തികാണുന്നതു്. ഇദ്ദേഹം ഒരു നന്ദുരിയുടെ പുതുനായിരുന്നതു കൊണ്ടും, ഇദ്ദേഹം ഗന്ധവാംശങ്ങളാണു് ഒരു ഏതിന്റെ പ്രയോഗം തുകയുള്ളതു് അടക്കിവയ്ക്കുന്നു നിവൃത്തികാണുന്നതു്. അഃഃ മഹത്തിനു് “രാമൻ” എന്നപേരായ ഒരു ജ്ഞാന്യുംം, ഒരു മതമകളം ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. “രാമനാം ചാത്രനാം” എന്നു് രാമാധനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽപ്പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നതു് ഇദ്ദേഹത്തെന്നംബന്ധിച്ചാണു്. മതമകളുടെ ഒക്കയുക്കൾത്തിൽ ആണു് ഓഗവത്രാന്മം ആദ്യം എഴുത

പ്രേക്ഷിക്കുന്നതെന്നും കേൾവിയുണ്ട്.

എഴുത്തുപ്പുൻറെ അത്വമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിജന്തന അരുയിക്കുന്നവെന്നു് വിചാരിയ്ക്കുന്നതിനു് തക്ക കാരണം ഉണ്ട്. ഇദ്ദേഹവും അഭ്യാപകവുത്തിന്തനായാണു് അവലുംവിച്ചിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനും തകർച്ചില്ല. രാമാധനത്തിന്റെ അത്രംത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പുറി എഴുത്തുപ്പുൻ ഇല്ലകാരം പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു:—

“അഭിജന്തു മമസനാംവിച്ചഷാമഗ്രേസരൻ,
മത്തുരുത്തുനാമനേകാനെ വാസിക്കലോടും,
ഉംകുങ്ങനിക്കുന്നവാഴു രാമനാമാവാന്ത്രം,
മുപ്പുമാരായ മുത്തുനേരുമാർ മറുജോളാം.”

“രാമനാമാവാന്ത്രം” എന്നു് ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്, തന്റെ അഭിജന്തനസംബന്ധിച്ചാണെന്നു് വിചാരിയ്ക്കു പ്രേക്ഷിക്കുന്നവക്കിലും, “ആചാന്തു” ശബ്ദം പ്രയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് രാമാനജാവാന്ത്രംരേഖയോ മറോന്തുടി സുചി പ്രീയ്ക്കില്ലയോ എന്നു് സംശയമുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തെത്തന്നെനായാണു് ഉദ്ദേശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ “മത്തുരുത്തുനാമൻ” എന്നു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്കു് “ആചാന്തുന്” എന്നുടെ പറയേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. രോഹൈ മാത്രമല്ല ഉദ്ദേശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്നുള്ള “മുത്തുനേരുമാർ മറുജോളാം” എന്നു് പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വപ്നമാക്കുന്നു. എതായാലും, വിച്ചഷാമഗ്രേസരനായ തന്റെ ഒപ്പുപെടുന്ന കള്ളിയിലും, ശാസനയിലും, പ്രസ്തിയിലും ആയി രിയ്ക്കുന്നും ഇദ്ദേഹം സപ്ത്രസ്സവിലുന്നയിത്തീർന്നതു്. മെത്ത ഉല്ലരിയ്ക്കുപെട്ട പല്ലത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുകാണുന്ന കേതി, സ്നേഹം, ബഹുമാനം ഇവകൾ വേരെ അനന്മാനത്തിനു്

അവകാശം നല്കുന്നില്ല. പിന്നീട്, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പി-
താവിൽനിന്നും ശാസ്യസംബന്ധമായും മറ്റൊരു വിഭ്രാംഭം
സം എഴുത്തുപുൻ എറക്കരെ സന്ധാരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നും ഇടയു
ണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മതമകളുക്കൊണ്ടാണ് ഭാഗവതം
എഴുതിച്ചുതെന്നും ഒരു ഏതിഹ്യം ഉണ്ട്. ഒരു സ്ഥിതി
യും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവുമാതും അംശവർജ്ജനാനമോ,
വിഭ്രാംഭാസംഭാവം ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥീയായിരിപ്പാണ് തീരെ സം
ഗതിക്കില്ല. എഴുത്തുപുനിൽ പുരാഖ്യാത്യന്തരിൽ വികസി
ച്ചു് ശോഭിച്ചിരുന്ന സത്ത്രംനങ്ങൾ തന്റെ മാതാവിന്റെ
ശാസനം, ഉപദേശം, പ്രജ്ഞാനം ഇവകളുടെ പലഭാഗങ്ങളിൽ
യും നേരുമാറ്റുമ്പെട്ടു. മാതാക്കരിക്ക് പുത്രമാരിലുള്ള പ്രേരണാ
ശക്തിത്വം, അനേകാചരമായിരുന്നുമെങ്കിലും, കാ
ലാന്തരത്തിൽ അതു് പലതുപേണ പ്രത്യക്ഷിപ്പിയ്ക്കുന്നും.
ഒരുത്തത്തുപേണ പലപ്പോഴാം നാം വിസ്തരിയ്ക്കുവണ്ടുണ്ട്. പിതാവു്
ഗ്രഹത്തിൽ സ്ഥിരവാസിയല്ലാത്തിരുന്നതുകൊണ്ട് മാതാവി
ന്റെയും അഗ്രജന്റെയും പ്രജ്ഞിയിൽത്തന്നൊയാണ് ഇദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ബാലുകാലം മുക്കാലു, നാഡിയും പ്രേട്ടതു്. ഒരു മ
നഷ്ടനേ യോഗ്യനാക്കിത്തീക്കിന്നതിൽ സഹായിയ്ക്കുന്നതായ
പല ശക്തികളും ഉണ്ട്. അവറിൽ എല്ലാറിഖ്യവും ഒരു
ഉത്തുജ്ഞമായതു് മാതാവിന്റെ പ്രേരണാശക്തി നേരത
നേരയാണ്. എഴുത്തുപുനും വിദ്പാനായിരുന്നതിനാൽ അ
ദ്ദേഹം വിശയവാനം ആയിരുന്നു.

“മുഹമ്മദാദജനജതുനിന്നാമാല്ലെന്നും ഒരു ദാനം”

എന്നാണ് അദ്ദേഹം തന്നെക്കാരിച്ചു ആസ്യാവിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന
തു്. പിന്നൊരു താഴെ കാണുന്നതിൽ “അന്തിയാദ്യാരടിയന്നന്തരം ചി
യ്ക്കുന്ന” എന്നും പാഠത്തിൽയും ഇക്കുമാ വലിയ ഗ്രാ-

വമനാലക്തരം ആയിരുന്നു. അവരുടെ “ചരണാംബുജലീ നപാംസുസഖ്യം” അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ചേതോദപ്പന തതിന്റെ മാലിന്യം” തീക്ഷ്ണാദശനായി അദ്ദേഹം പ്രാത്മിയ്യും ചെയ്യുകാണുന്നു. ഇതുകൂടാതെയും,

“വേദശാസ്ത്രാംകയിക്കാരിയല്ലെന്നതോത്ത്
ചേതസിസ്ത്വംക്ഷമിച്ചീടുവിൻ തുപയാലെ.”

എന്നംമറ്റും ഇദ്ദേഹം അവരോടുത്തിരിയ്യുന്നു. പ്രാവമനാ-രിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിനും ചില ഉപദ്രവങ്ങൾ നേരിട്ടിൽനാവെങ്കിലും, ഇതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിയുള്ളൂ, ബഹുമാനത്തിനും ബാധകമായിബുദ്ധിച്ചീലിപ്പ്. ഇവരുടെ അപ്രിതി സന്ധാരിയ്ക്കാതിരിയ്യുന്നമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനും താഴ്യവുമായിരിക്കില്ലും, തന്റെ ഉർക്കുപ്പുമായ ഉഴുവു തൊരു ഇതിവേയ്യുവേണ്ടി പരിത്രജിയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒട്ടം തന്നെ സന്നാലുന്നല്ലായിരുന്നു. “അപ്പസ്ത്രഹേതോബഹുഹാ തുമിച്ചും, വിചാരിച്ചും” എന്നാണെല്ലാ മഹദ്വാക്യം. കത്തവ്യക്തംാനഘൂരന്തിൽ ദത്തദ്രോഗിയായിരുന്ന രാഹംകും ഇപ്പകാരമുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ കേവലം നിസ്സാരാങ്ങളുണ്ടാണെല്ലാ. “ബോധവീനമാരായ” തന്റെ നാട്കാരായുടെ ഉൽ ഗതിയുള്ളൂ, അപരിഷ്കൃതനിലവിൽ ഇരിയ്യുന്ന ഭാഷയുടെ സംസ്കാരങ്ങളിൽ മാർപ്പണപ്രശ്നയായ തുഞ്ചും, ഇതൊക്കെയും കാലിൽ തടങ്കി പൂജ്യപ്രോഥാ മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളതു.

എഴുത്തുകൂടിന്റെ കുതികൾ വലതും പുരാണങ്ങൾക്കും ബന്ധിച്ചുള്ളവയാണെല്ലാ. മിയ്യുവയും അവയുടെ തങ്ങൾ ഡേഡാ, അപ്പലുജിൽ, സംക്ഷേപമോ ആയിട്ടുണ്ട് കാണുന്നതും. അദ്ദേഹത്തിനും വേരെ വിഷയങ്ങൾ ലഭിയ്ക്കാണ്ടിട്ടോ

അവധിൽ തനിയ്ക്ക് പാടവം ഇല്ലാത്തിട്ടോ അതണ്ണനു വിചാരിച്ചുകൂടാ; അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു് ബുദ്ധിപൂർണ്ണമായ ഒരു ദ്രവ്യത്തിയാണ്. എഴുത്തു് ഒരു വലിയ ദൈവികതന്നായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് പുരാണാദികളിൽ അശാമാന്ത്രമായ അഭിജ്ഞാന യുണ്ടായിരുന്നു. ഇതുകൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന്, തന്റെ നാട്ടകാരാട അജ്ഞത്തെയും കുറികരിച്ചു്, അവയുടെ മുന്നിൽ ഉത്കൂദ്ധാജ്ഞായ ആദർശങ്ങൾ ഒളം സമൃദ്ധിയ്ക്കും, അവക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ദാസരാജ്ഞി, സമാന്ത്രഭ്യാസം ഇവക്കുള്ള ജനിപ്പിയ്ക്കും ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ, ഭാരിപ്പും ബാധിച്ചും, നികുജ്ഞാവസ്ഥയെ അവലംബിച്ചും, അക്കൗമികമായും കിടന്നിരുന്നു മലയാളം ഷയ്ക്കും, ഉത്തമങ്ങളായ സംസ്കൃതത്രംഗങ്ങളിൽ അടങ്കിയിരിയ്ക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങളായ ആദ്യങ്ങൾക്കൊണ്ടും, സാരങ്ങളായ തന്ത്രപാപദേഹങ്ങൾക്കൊണ്ടും, അലങ്കാരവും, പുഷ്ടിയും, ഗൗരവവും നല്കി ഒരു മാനുസ്ഥാനത്തിൽ വയ്ക്കണമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ആത്മഹത്യാജിക്കനും. ഒരു ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും നിരവേറുന്നതിന് അദ്ദേഹം ആലോച്ചിച്ചിരുത്തിയാകിയ മാർഗ്ഗം എത്രയും ഉചിതമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിന് ലേശാപോലും സംശയമില്ല. ഇപ്രകാരം കേരളീയകട്ടംബങ്ങളിൽ ആലുമാളി ജഥാനപ്പാർപ്പിച്ചു ജപലിപ്പിച്ചതും, മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനക്കല്ലു് ഇടത്തും നമ്മുടെ എഴുത്തുക്കനാണെന്നതെന്നു പറയാം. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതികൾ ഉത്തബ്ദിച്ചുകാലം മുതല്ലു് കേരളീയയുടെ പ്രസ്തുതാജിയിൽ മലയാളാശയ്ക്കു് എറക്കരെ ഗൗരവം സിഖിച്ചുതുടങ്ങിയതായി വിചാരിയ്ക്കുംണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. എല്ലാംകൊണ്ടും “മൺപ്രവാളക്രതികളുടെ മാർഗ്ഗദർശി”യായ

ക്രമവേൾഡ് ആവിഭാവം മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ അത്വ
സോദയമായിട്ട് ഗണിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. മലയാളം മാത്ര
ഭാഷയായിട്ടാജീ കേരളീയർ എല്ലാവരും ഇത്തോട്ടിനെ
എന്നെന്നയ്ക്കും കൃതജ്ഞത്തേയാടക്കുടി സുരിയ്ക്കും ശിഖാബന
നശ്ചതിനും സംശയമില്ല. ഇത്തോട്ടിന്റെ കൃതികൾ
മിയ്ക്കവയും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഭാഷാന്തരം ചെയ്യ
പ്പെട്ടവയും, ചിലതു് സംസ്കൃത കൃതികളുടെ സംക്ഷേപ
ഒഴുക്കമാണെന്നു് തരാക്കേണ്ട പാഠത്തറുകൊട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ
നിന്നും ഇത്തോട്ടിനും സപയമായി കവിതയുണ്ടാക്കുവാൻ
ശൈത്യികപ്രായിക്കന്നുവെന്നു് അനുമാനിയ്ക്കുന്നതു് നേരചിത
മായിരിയ്ക്കും. ഫരിനാമകിത്തംനംതന്നെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒ¹
ക്കയെ നിശ്ചാരം ചെയ്യുന്നു. അത്തോട്ടിന്റെ ഉഛ്വസ്തു
സിലിയ്ക്കു് അത്തോട്ടം വരിച്ച പന്മാര്യു് ഏതും ഉചി
തമായിട്ടാജീതാണ്. സുപ്രസിദ്ധങ്ങളും, ഇതരമാരാക്ക
ആരാധിതങ്ങളും, വേദാന്തസാരസമിഗ്രങ്ങളും, അദ്വിജാത
മാർഗ്ഗും ഇതേവരെ നിഷ്പിലങ്ങളും, അപ്രാപ്യങ്ങളും ആയി
അന്ന ചുംബാംബികളുടെ സാരം അപ്പേരുക്കിലും രഘിയ്ക്കുന്ന
തിനു് “ആദ്യാത്മാനന്ദാദ്യാത്മി” കളായിരുന്ന തന്റെ നാ
ട്ടക്കാർഷം സെറക്കുന്നും നല്കുന്നുമെന്നും, ക്രൂലം അവരിൽ
ജീവാനം, ധർമ്മം, സദാചാരത്തല്ലെത്ത, ദംശ്രൂരങ്ങളും
മുതലായ ഗ്രാന്ഥങ്ങളെ ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നുമെങ്കും ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ
ക്രൂലാണു് എഴുത്തൂറും മുന്നനിരൂപി പ്രവർത്തിച്ചാൽ. ഭാഷ
യ്ക്കു് അനുദാനിയിൽ ഗൈരവം നല്കുന്നതിനും ഒരു മാ
പ്രധാനതന്നെന്നാണു് അധികം ഉപയോഗപ്പെട്ടുന്നതെന്നും അ
തോട്ടിനും ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രസംഗങ്ങളായ ക
വിതകളെ അത്മഫേദരും ഭംഗിക്കരവും ക്രൂരതെ ഭാഷാന്തരം
ചെയ്യുന്നതിനും വാസനാഭിത്രനങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു കവിയ്ക്കു

പ്രാതേ സാധിയ്ക്കാനും പ്രയാസമാണ്. എഴുത്തുചക്കു കുവിയായിരുന്നുവെങ്കിലും, കവിയശശ്രൂതിയായിരുന്നില്ല. തന്റെ യശസ്വിനെന്നും അധികം നാട്ടകാരുടെ അഭ്യുദയമാണ് അദ്ദേഹം കാംക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതിൽ എഴുത്തുചക്കു അസാമാന്യത്വാർത്ഥം ഉണ്ടായിരുന്നവെന്നാണുതു് മാർമ്മിയ്യേണ്ടതാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ അഞ്ചാലാലത്തു് ശ്രേണിവാവന്മയിലായിരുന്നു. അതു് അസ്ഥാപനവയവയും, അസമഗ്രയും, അപരിഷ്കൃതയുമായിരുന്നു. പദഭാരിത്രവും, ഗ്രന്ഥഭാരിത്രവും അതിനെ അധികമായി ബാധിച്ചിരുന്നു. ഒരുപക്ഷം സ്വന്തക്കുള്ള പരിഹരിയ്ക്കുന്നതിനു് മുലഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടങ്കിയിരിയ്ക്കുന്ന ആശയവിശേഷങ്ങളും, ഭാവങ്ങളും, മനോധർമ്മങ്ങളും അന്നത്തെ നാട്ടഭാഷയിൽ പ്രതിഫലിയ്ക്കുന്നതിനു് എഴുത്തുചക്കു അസാധാരണമായ ശ്രദ്ധാ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. ഇതിലേയും അധികം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും, ഇടയ്ക്കിടത്തിനിന്നും ധാരാളം ശബ്ദങ്ങളും എടുത്തു് സ്വപ്നതികളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ നിന്നും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു് “പുരാണസ്ത്രാ” നിമിത്തം മലയാളഭാഷയും ഒരു വിശേഷപൂർജ്ജിയും, ശാഖവവ്യും, അലങ്കാരവും സിലിയുംനാൽനിന്നിട്ടായി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ തന്നെയാണു് മലയാളഭാഷയും ലഭിച്ച ‘മുലയനം.’ എഴുത്തുചൂനു് പരിഗ്രാമവും, സുരക്ഷിതവുമായിരുന്നു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് അത്രും അല്ലെങ്കിലും മറ്റൊരു പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമതിയുണ്ടാണെന്നു്.

അതിനാലാണ്, “നാമറ നേരായ” രാമാധൻാലി വിശിഷ്ട വസ്തുക്കളിൽ ആദ്യമായി കൈ വച്ചതു്. ഇപ്പോൾ ബുദ്ധി മുട്ടി സമ്പാദിച്ച അനന്ദസ്പത്തി അദ്ദേഹം മലയാളികളായ നമ്മൾ എന്നാണോയും അനഭവിയ്ക്കുന്നതിനായിട്ട് നല്കുകയാണ് ചെയ്യുതു്.

“ആദാനംധിവിസർഘായ
സ്ഥാംവാരി മുചാമിവ.”

എഴുത്തുക്കണ്ണൻ കൃതികളെപ്പറ്റി ഒരു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിത്യപണം ചെയ്യുന്നതിന് തൊൻ ഇപ്പോൾ ഒരു ക്ലാസ്സിലൂം ഇവയെക്കാറിച്ചു് പല സന്ദർഭങ്ങളിലും മിസ്റ്റർ പി. കെ. നാ-രായണപിള്ള മുതലായി പല വിദ്യാഭ്യാസം അഭിപ്രായം പുരോഗ്രാഫിച്ചിട്ടു് ഉണ്ടോ. സുത്രരാജിയിൽ പ്രാഥീം ഏ തമാതം ശ്രാംകിയും? എന്നതനെന്നായുമല്ല, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ കൃതികളെപ്പറ്റിയും ശരിയായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾനിത്യപണം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ ഇവയും് ഓരോ പ്രത്യേകഗ്രന്ഥം ഒരിം “ആവശ്യപ്പെട്ടുന്നതാണ്”. അതുകൊണ്ടു് ആ കുറു തെരു അതിന്റെ ശരിയായ നിർപ്പമണ്ണത്തിനു ശേഷിയുള്ള മഹാമാർക്കായി വിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. എങ്കിലും, അവയുടെ സപാനവത്രയും ലക്ഷ്യബന്ധങ്ങളുംപറ്റി നേരംബന്ധവാക്കു് പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. എഴുത്തുക്കണ്ണൻ പ്രധാനകൃതികൾ “കിളിപ്പാട്ടകളാ” എന്നും. മലയാളത്തിൽ എം ഭാഷാകവിതാപാലത്തി അദ്ദേഹംതന്നെ വെട്ടിത്തെളിച്ചതാണ്. രാമാധൻം, ഭാരതം, ഭാഗവതം മുതലായ ഒരാം സന്ദർഭകൾ കിളിപറയുന്നായിട്ടാണ് എഴുത്തുക്കണ്ണൻ സങ്ക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഓരോകാണ്ഡയും, പത്രത്തിന്റെയും, സൂചനയാർത്തിന്റെയും ആരംഭം കമ്പയറയുന്നതിനായി കി

മുയോട്ടുള്ള ഒരു പ്രാത്മനക്കാണ് വായനക്കാർ അറി ഞ്ഞിരിയ്ക്കുമല്ലോ. ഇപ്രകാരം ഓവനാസുഷ്ഠിയായിരിയ്ക്കുന്ന ഒരു കിളിയുടെ സഹായം അവലുംബിച്ചതു് ഒരുപ്പേശ്വരവു് കുടാതെ ആയിരിയ്ക്കാൻ തന്മില്ല. ഇതരദുഷ്ടിയിൽ എഴുതുചെന്ന് ജാതിക്കാണ്ടംമറ്റും വേദശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുംക്കയിക്കാറിയ പ്ലായിതന്നുവബ്ല്ലോ. അധികാരമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തി മേൽപ്പറ ഞ്ഞവരുടെ ദുഷ്ടിയിൽ ആഗ്രഹിപ്പാർവ്വമാണല്ലോ. ഇതു കൊണ്ടായിരിയ്ക്കാം വിനയാനത്തെമ്പലിയായ തുഡുന്ന് “വേ ദസഭിതമായ” രാമാധനാവി പുരാണകമകളെ താൻ തന്നെ നേരിട്ടുപറയാതെ തന്റെ പ്രതിനിധിയായി സങ്ക പ്ലിയുപ്പുട കിളിയെക്കാണ്ട് പറയിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു് കിളി പാടുന്നതുകൊണ്ട് ഇവയ്ക്ക് “കിളിപ്പാട്” എന്ന് പേരാസിലിച്ചു. ഇതിനു് “തുഡുപാട്” എന്നും പേരു പറയാറണ്ട്. ഇതു മാതിരി കവിതകൾ എഴുത്തുചെന്ന പിന്തുടന്ന് പലഞ്ചു ഉണ്ടാക്കിട്ടണ്ട്. ഇതു് മലയാളികൾക്ക് ആരിമയുരംഘാരിട്ടുള്ള ഒരു ഗാനമായിത്തിന്തിട്ടുണ്ട്. എഴുത്തുചെന്ന ഓഷാർത്തിയെ ദറവാശങ്കുകൊണ്ട് പറയുന്നതായാൽ അതു് “അനന്വദ്ധം” എന്നവേണ്ടം പറവാൻ. ഉത്തമാശാർത്തിയ്ക്ക് വേണ്ടതായ സാരളി, ഗൗരവം, സ്വീച്ഛയ്ക്കു, ശക്തി മുതലായ ദ്രംബങ്ങൾ ഇപ്പേരുത്തിന്റെ കുതികളിൽ ധാരാളം പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. സംസ്കാരപരമായ ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് രാക്ഷഷപാം പുരപ്പുട്ടവിച്ചേരുക്കാം. എന്നാൽ, ഓഷയുടെ അക്കാലത്തെത്തു സമിതിയ്ക്കും, അദ്ദേഹം വരിച്ച വിശയത്തിന്റെ ഗൗരവം ത്രിനാം, വിവിധവികാരങ്ങളുടെ പ്രകാശനത്തിനാം സംസ്കൃതപരമായ സഹായം അല്ലോ അധികമായി വേണ്ടിവന്നു. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അപേക്ഷിച്ചു്

ഇതു് അതു അധികമെന്നോ് വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. മല യാളിസംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഭാഗിയാക്കംവണ്ണം കുടിച്ചേക്കുന്ന തിന്റെ ഇള്ളേഹത്തിനോ് പ്രത്യേകം സാമർപ്പിച്ചും ഉണ്ടാവിഴന്ന വെന്നോ് തോന്നുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ സാമീപ്യംകൊണ്ടു്, മലയാളപദങ്ങൾക്കു് ഒരു ഗൈശവവും, മവയാളിപ്പാ അള്ളുടെ സാമീപ്യംകൊണ്ടു്, സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കു് ഒരു സെഞ്ചുതയും, സിഖിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇള്ളേഹത്തിനും പ്രത്യേകം കുള്ളു ഒഴുക്കും, മാധുര്യവും അറു് അധികം കരിതകളിൽ കാണുമാൻ പ്രധാനമാണോ്. മിൽട്ടിന്റെന്നും ഗാംഡിത്രുവും, ഗോംഡിസ്റ്റിന്റെന്നും സാരസ്വതി, ശ്രേയുടെ ലാളിത്രുവും ഇള്ളേഹത്തിനും മിഡ്യൂ, കവിതകളിലും സവിശേഷം പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു് ഭക്തിരസമാണോ് ഇള്ളേഹത്തിനും കവിതകളിൽ പ്രധാനമായി പ്രശ്നാരിയുള്ളൂതു്.

ഇരുപത്തിനാലുവുത്തം, ഏഴുതാട്ടുണ്ടും ദേഹവന ത്വിലേയും, രാമാധനവും, ഭാരതവും, അഡ്രേഹത്തിനും മല്ലപ്പുായത്തിലേയും, ഓഗവതം അഡ്രേഹത്തിനും വാല്ലമ്മു ത്വിലേയും കുതികളാണെന്നോ് വിചാരിയ്ക്കുന്നതിനോ് കാരണം ഉണ്ടു് ഇതിൽ ആളുതേതു് വാത്തീകിരാമാധനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിൽ യാണാക്കിച്ചുംകു ഒരു കവിയാണോ് എന്നാൽ, ആതു മഹാകാവ്യത്തിലെ കമദയ നശിച്ച കു വിത്രേഖയ്ക്കും വളരെ ചുരുക്കി ഒരു ബീജപ്പട്ടത്തിൽ അടക്കി തിരിയ്ക്കുന്നു. ഏന്നിങ്ങന്നാലും, അഡ്രേഹത്തിനും കവിതാ ചാതുത്തും മഴവന്നം അട്ടേഹം അതിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വിചാരിയ്ക്കുണ്ടു്. കവിയുടെ ഭാവനാശങ്കതിയും പ്രചുരതയേയും, അസാമാന്യമായ വാക്കസാമർപ്പിത്തതും, ഓഷംഗിതിയുടെ ഒഴുപ്പുതേതയും പ്രസ്തുതകുത്തി സവിശ്രാം സാക്ഷികരിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു് പെണ്ണക്കുട്ടികൾക്കു്

രേഖപ്പുന്നതിനായിട്ട് ഉണ്ടാക്കിട്ടിള്ളതാണെന്നോ പറഞ്ഞുകേ കിട്ടണ്ട്. ഇത്തന്റെ വാസ്തവം എങ്ങനെന്നീങ്ങനാലും വിശ്വാസ്യാസനിയമത്തിന്റെ അതിർഭാവത്തോടുകൂടിതൊഴിൽവിട്ട് ഇപ്പോൾ വിവിധതന്മാനം പ്രാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന നമ്മുടെ അതുംരാമാർ പണ്ട് ഇതിനെ അത്മഗ്രഹണംകൂടാതെ പെ-ണ്ണംകൃതിക്കൈ പരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വന്നിങ്ങനും ചെന്നാളില്ലതിനും തന്നെമില്ല.

അല്ലെങ്കിലും അല്ലകാലം മുമ്പുവരെയ്ക്കും മലയാളികൾ സ്നേഹപൂർവ്വ അതിരിയ്ക്കും, വായിച്ചുരസിയ്ക്കും ചെയ്യുവന്നിരുന്നു. ഒരു ഗമമംവച്ച് സുക്ഷിയ്ക്കാതെ വീടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നോ സംശയമാണ്. വിശ്വാസ്യാസ വിഷയത്തിൽ മലയാളികളെ ഉയരത്തിനാക്കി, അവരിൽ സമാപ്പിച്ചേബാധി, ഒരംപ്രേരണക്കാർ ഇവയെ ജനിപ്പിയ്ക്കുന്ന തിനും ഒരു ഗമമം ഒരു പ്രധാനമായും വഹിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തിനും സംശയമില്ല. “മലയാളികൾക്ക്” അതുമജ്ജതാനും ഉണ്ടാക്കാതിനും ഇതു് (രാമായണം) എത്തേതാളം ഉപയോഗമായി എന്നപറവാനില്ല. ഇതിനെ പിന്തുടര്ന്നണാക്കിട്ടിള്ളുകളും ഓദ്ദേശം, ഓരതം, ചിന്താരതം, കൈവല്യനവനി-താം മുതലായ കിളിപ്പാട്ടകളും അപ്പുകാരംതന്നെ ഫലവത്തായിത്തീർന്നു്.”എന്നോകൊച്ചി രാജുവരിതുകത്താവായ മിറ്റുർക്കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഉത്തരമജ്ജില്ലായ ദ്രാശ്വാനാജ്ഞാക്കലുക്കാണ്ടം, ഉത്തരമുഖാജ്ഞാലായ അതും ജ്ഞാക്കലുക്കാണ്ടം നിരഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു കൂതി പാരായണം ചെയ്യുന്നവക്ക് ഒരുവിധം അതാനും ലഭിയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ തരമില്ലപ്പോ. അല്ലകാലം മുൻപുവരെ രാമായണപാരായണം മലയാളികളുടെ ദിനക്കുത്തുജ്ഞിയിൽ മരുമായ നോയിട്ടാണും ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നതു് ഇപ്പോൾ നടപ്പിനവളരെ വുത്രു

സം വന്നിട്ടുണ്ട്. എപ്പിലും, 100 മുതൽക്കും മലയാളിക്ക് ഒരു മേഖല പിടി തീരെ വിച്ചിപ്പില്ലെന്നതനെ പറയേണ്ടി തിരിയുക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള കാബലേഡൻമിത്തം സാഹിത്യ വിഷയത്തിലുള്ള അടിത്തവിയുടു് ഭേദം വന്നിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ, സാഹിത്യരസികമാക്കി, തത്പാനപ്പോൾക്കും അതിൽ ഇന്നും രസിയ്ക്കുന്നും ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നും ധാരാളം വകയുണ്ട്. ഒരു കൂത്തി ഏകദേശം മുന്നുംകൊല്ലാണുക്കുമ്പോൾ ഉത്തരവി ആട്ടിക്കൂട്ടും, 100 കാലത്തിനിടയ്ക്കു് ഭാഷയുടു് പല മാറ്റ അഭിം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും ആശീര്യമിലും, ഇതിൽ ഉപയോഗി ആട്ടിക്കൂട്ടും, ഭാഷാരിതിയും അധുനാതനമായിത്തന്നെ തിരിയുക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ലഭ്യമായ പദ്ധതികൾക്കും പരിശീലനം ചെയ്യുന്നതും പഴയ കൂത്തികളിലുള്ളതുപോലെ ഇതിൽ കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഭാഷയിൽ വരുത്തിട്ടുള്ള പരിജ്ഞാനം ദിംഘാലോചനങ്ങളുടുക്കി വെളിട്ടിക്കൂട്ടും താണ്ടനംവേണും ഇതിൽനിന്നും അനുമാനിയ്ക്കാൻ. ഭാഷയിൽ സുസ്ഥിരമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിയ്ക്കുന്നതരമില്ലെന്ന് അംഗീകാരത്തിനാി തോന്തിട്ടുള്ള പദ്ധതികളെ ഉപേക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ചുഡക്കിപ്പുറ യുനതായാൽ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പദ്ധതികളും വാക്കുങ്ങളും പ്രയോഗസംസ്കാരങ്ങളായ തന്ത്രങ്ങൾക്കുലഭ്യമായ പോലെ ശ്രേണിയുണ്ട്.

എഴുത്തു ചെന്ന അല്പാത്മരാമായണ്ണത്തേപ്പറ്റി വി-
ദ്യാസം സരസകവിയുമായ കെ. സീ. കേരവപിള്ള അവർ-
കൾ പുരപ്പേട്ടവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം സർമ്മാ ആര്യര
ണിയമായിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ മുഹിടെ ചേക്കുന്ന
തു അസ്ഥാനത്തിലായിപ്പോക്കക്കയിലെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്ന.
അങ്ങളുമാം മുപ്പുകാരം പറയുന്നു: —

“അംഗുംഘരാമാധിപാം കിളിപ്പാട്” മുലതക്കില്ലറ നേത

തജ്ജമതനേൻ. ഇതിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പദങ്ങളിലും പ്രായേന്ന മുലത്തിലുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അംഗത്വം. എന്നാൽ, കവിതാചാത്രരുമ്പകാണ്ട് ഒരു രാഖാധനത്തോടു തല്ലുമായി പറയാൻ വേറെ ഒരു ഗ്രന്ഥവും ഇല്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ കണ്ണടക്കിനെ മണിപ്രവാളമാക്കി എഴുതുകയേ ചെയ്തിട്ടും. എങ്കിലും, ഇതിൽ കാണുന്ന കവിതാചാത്രവും, അനുകരണിയമായശാംഭിയ്ക്കുന്നതുനാം പ്രശംസാർജ്ജും കിരിയ്ക്കുന്നു. വലിയകോക്കിത്തനുരാൻ തിരുമന്ത്രിലേ ദലു പ്രദാനിലെന്നുപാലെ എഴുതുചുറ്റുന്ന കിളിപ്പുംകളിൽ ഇഷ്ട അബ്ദവ്യാസാധാരണിയായ ഒരു ആളുപാലുതു അനുഭവാനികമാക്കിയാണെന്നു വാസ്തവിച്ചിരുന്നു.”

അബ്ദവ്യാസമരാമാധനം മിയ്ക്കവാറും നേരത്തർജ്ജമത നൊയാഡൈനിരിയ്ക്കിയും എഴുതുചുറ്റുന്ന അവിടവിടെ എറു കഴഞ്ഞെ സ്പാതന്ത്ര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് സുക്ഷ്മദിശയാ പരിശോധിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. പല ഘട്ടങ്ങളിലും മുലത്തിലെ അത്യാത്മകിനെ കുറച്ചുകൂടി വിശദപ്പെടുത്തുകയും വ്യാപ്താനിയ്ക്കുന്നതും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഇതിലേയും പല ദേശാന്തരങ്ങളിലും ഉള്ളവയിൽ നേരംണ്ടുമാത്രം ഇവിടെ ചേക്കുന്നു.

“പ്രഖ്യാതിവ ജ്ഞാനാം” എന്ന് മുലത്തിലുള്ളതിനേ,

പാദമർപ്പേതവഴിയവലംതന്നിലെ
കാതരായ്ക്കുടിവിയോഗംവരുവോലെ”

എന്നാണ് എഴുതുചുറ്റുന്ന തജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.
ഈതുപോലെതന്നെ,

“നമ്മേസമാരാവണക്കോട്ടേയായി
രാമസ്യദാസോഹമഹാവിക്രമം;”

എന്നുള്ള മുലദ്ദേശാകാലിന്തിനുന്ന തജ്ജമ എത്ര സൂചന്നും

അയാട്ടം, ഇംഗ്ലീഷായും, വിസ്തൃതിയും തെരഞ്ഞീരില്ലെന്നതുവരെ കൊണ്ടുകൊണ്ട്.

“നിന്നവുതുവമരംസിച്ചുനേരത്തുയുണ്ടന്നന്നീ
നിന്നൊരുക്കുന്നതിലോക്കുള്ളൂടുന്നരായിരു
രജനിവരകലപാതികളും” എന്തെങ്കിൽത്തുണ്ടുണ്ടായ
രാവണാജാഹോദമില്ലപ്പുതിത്തീരിലും
നിയതമിത്രമമ ചെറുവിരക്കങ്ങ്യോരാ പിന്ന
നീ അയൽക്കുചെയ്യുന്നിതെന്നാട്ടുകൾമലം.”

കുട്ടി ഉഡാവരനെംകുട്ടി ചേർക്കുന്നു.

**“ତିବ୍ରମିତାକୁ ପାଇବାରେ ଯଦୁକାହାରେ
ବୁଝିମନ୍ତରଙ୍କଷୁଯାଣ୍ଟିତେ”**

ஏன் முறையில்து பதினாறேதை எடுத்தபோன் இவர்கள் யான் தலைமீத வெழிரியூன்டு:—

“എന്തെങ്കിലും മുഖം മുഴുവാടുവാൻ
ബന്ധമുണ്ടായതുപാരംവിരക്കേണ്ടു
വന്നിരുന്നിട്ടുള്ളിപ്പുതിനായ്ക്കാണ്”

മുലവും തജ്ജമയുംകൂടി ഒരുന്നോക്കി അവത്തമിൽ എത്രമാത്രം സ്വപ്നാവവ്യത്യാസം ഉണ്ടെന്ന് വായനക്കാർത്തന്നേ നിന്നുമ്പോൾ തിരഞ്ഞെടുന്നോക്കിയാലും മെൽ കാണിച്ചുവയിൽ ആളുതേത് റണ്ടുവരിപോലെഞ്ഞാറുമുട്ടിലും, സരളവും, മധുരവുമായവേണ്ടിവരിക്കണ്ടുപിടിയ്ക്കാൻ പ്രയാസമാണെന്ന് തോന്നുന്നു. വായനക്കാരിൽ സദങ്ങോച്ചിത്തമായ വികാരങ്ങളെ ആനീപ്പിയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതാണെല്ലാ ഒരു ധമാത്മകവിയുടെ ലക്ഷ്യം. ഇവിടും വായിയ്ക്കുന്നോടൊക്കെ മനസ്സുബിയാത്തവർ ആരെങ്കിലുംഞാം എന്ന്

സംശയമാണ്. ചിത്രകുട്ടൻകുള്ളിൽ ത്രീരാമാഗ്രഹത്തിലെ വൃക്ഷാദികളെ വർന്നിയുജന്ന ക്രൂതിയിൽ മുലത്തിൽ പറഞ്ഞി കില്പാത്തതും, തന്റെ നാട്ടിൽ ധാരാളമുള്ളതുമായ “കേരള ഗണങ്ങൾ” കുടിപ്പുഴയുടും ഉഡാപ്പുട്ടത്തിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പലപല സെപ്പിക്കപ്പെണ്ണും, സപമനോധർമ്മങ്ങളും, പൊടി ക്രഷികളും എഴുത്തുട്ടും പ്രയോഗിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. മുലത്തിലി സ്ഥാത്ത ആശയങ്ങളും എറുക്കരേ ചേര്ത്തുകാണുന്നണ്ട്.

“രൈതനായാലവനരികേയുള്ളശില്പം-
നൊയ്തതിവേണമതിനിവള്ളണ്ടിനിക്കിപ്പോരം
രൈതതിവേണമവനതിനാരെനാതിര-
ത്തിരിയുംനേരമിപ്പോരം നിന്നനയുംകണ്ടകിട്ടി”

എന്നുള്ളതു് മുലത്തിലില്ലാത്തതായ ഒരു ആശയവിശ്വാസമാണ്. ഇതുകൂടാതെ തജ്ജമയിൽ ചില ദിയ്യിൽ തുലം സംസ്കൃതപ്രയോഗവും, ചിലിട്ടതു് സംസ്കൃത പദങ്ങൾ അധികരിച്ചും, ചിലഭിക്കിൽ റണ്ടുതരം പദങ്ങളും എറുക്കരേ തുല്യമായും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നണ്ട്. ഇവയോരോന്നിനും ഓരോ പ്രസ്താവനം മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തുകാണിച്ചാൽ മതിയെന്ന വിചാരിയുണ്ട്.

- (എ) “സപാമിനിയംദ്രാണികാസമാംവരുതാം
സൗമിത്രിനാ ജനകാനുമജയാസമം.”
- (ര) “ഭർത്തിസാഹരേഖമാസ്തീഘവാൻ
നിസ്ത്രമിച്ചിട്ടുമെന്നാശരണാത്മനാ
രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സാമേശരണാഗത
രക്ഷണാന്ത്രംശണമല്ലോമഹാത്മനാം.”
- (ഒ) “ചൈതവലവേർപ്പെട്ടുപോയപത്രവിന-
ഷ്ടാധിച്ചരത്തിവിപ്പോന്നതെന്നോ;”

“നാട്ടവാഴേണം രതനെന്നാകിയ്ക്കി
കാട്ടവാഴേണമെന്നണ്ണോ വിധിമതം.”

- (r) “അമീറ്റർവിലും നമ്മൾക്കിനാട് ചെയ്യും നാധിപത്യം കൊടുത്തായിരീതിംഗിനാണ്.”

ହୁପୁକାରଂ ତେଣ୍ଟୀଗତଙ୍କେଣିରୁ ଏହିତିରୁ କାଣିଲୁବାମେନା
ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଅନ୍ଧବସାନମିଲିଲି. ହୁବର୍ଯ୍ୟାକିଶ୍ଚାର୍ଯ୍ୟଂ ଏହିତିରୁ ନେଇର
କବିତାବାସନଯେଇଁ, ବାଗେଗପଦତେତେଇଁ, ଅନଶ୍ଵାସକାଳୀନ
ତେତେଇଁ ଗୁପ୍ତବିଜ୍ଞାନରେବାନମାତ୍ରମେ ପରବାରିଛି. ଗ୍ରୈନ୍
ବେଚେବଚିତ୍ରିତ୍ରୀ, ମାଧୁତ୍ରୀ, ସାର୍ତ୍ତୀ, ପ୍ରାସରୀ, ଅନୁଭବାରଂ,
ଅନ୍ତମପୁଣ୍ଡି ହୁବକର୍ମକୋଣ୍ଡକ୍ ଅନଶ୍ଵାସରାମାଯଣଙ୍କ କେ
ନିଷ୍ଠାଲୁମାଯ ତୋଷାସାମିତ୍ରୁଗ୍ରନ୍ଥମାଯିରିଜ୍ଞଙ୍କ ଏହିନା
ପାଇୟନାତିକ ଅନିଶ୍ଚୟୋକତି ଉଳ୍ଳେଖନ୍ ତୋନାନିଲିଲି.
ଏକାତ୍ମ, ଅନଶ୍ଵାସରାମାଯଣକାଳିରୁ ବେଶରୀଲ୍ଲାପ୍ର
କେବଳ କେ ସାମିତ୍ରୁଗ୍ରନ୍ଥମେନା ନିପାଇତମାତ୍ରମ୍ଭୟ;
ଅନ୍ତରୁ ମନଶ୍ଚକ୍ଷର୍ମଃ ସତ୍ତ୍ଵପଦେଶଙ୍କେଣିରୁ ନିଷ୍ଠାନ କେହିଁ ଉତ୍ତରତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞ
ମାଯ ଜୀବଚରିତର୍ବୁଂ, ଷ୍ଟ୍ରେଚକାଳରେତ ତୋରତ୍ରେଚରିତରେ
ନେଇ କେହିଁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାନମଲ୍ଲାତତ ଅନଂଶେବୁଂ, ଉତ୍ତରମଦ୍ଦେଖୀଗତଙ୍କେ
କ୍ଷିଟ ବ୍ୟାହୁଲୁବୁଂକୋଣ୍ଡକ୍ କେ ନିଷ୍ଠା ସନ୍ଧାନ୍ତ୍ରେପାରିବୁଂ, ବେଦା
ନଶ୍ଵାସୁଙ୍ଗଜ୍ଞିଲିଲିମରିବୁଂ ମରିବୁଂ ନିରାଂ “ଉତ୍ତରବାତପ୍ରତିରୋଧିତ
ଙ୍କ”ଭାବ୍ୟ ପଲ ସାରତତପଙ୍କରୀକ୍ଷର୍ମ କେ ବିତ୍ରୁଲୁବିତ୍ରୁମିର୍ଯ୍ୟଂ
କ୍ରତିଯାଗଣନ୍ ପରଯେଣକିମିରିଜ୍ଞଙ୍କ ଏହି ଅନଶ୍ଵାସରାମା-
ଯଣାତିଲିପ୍ତି ପଲ ପାତ୍ରରେକଲଙ୍ଘିତ୍ରିମଲଯାତ୍ରିକରୀକ୍ଷର୍ମ କା
ଣାପାଠମାଯୁଂ, ଅନ୍ଧବକ୍ରିଯାନ୍ ନିର୍ମାଣକାଂଶମାଯୁଂ. ତୀ
ନିର୍ମିଣକ୍. ହୁବର୍ଯ୍ୟାକିଶ୍ଚାର୍ଯ୍ୟଂ କେ ପୁଣ୍ୟକମାଯି ଅନ୍ତର୍ଦେଖୀ
ଜ୍ଞାନାତ୍ମିରିଜ୍ଞଙ୍କ ମେନ୍ ତୋନାନା. ଅନ୍ଧବିତ୍ତ
ବିଲାତୁମାତ୍ରଂ ହୁବିର ହେକ୍ଷନ.

- (മ) “കാലാവലോകനംകാൽസാമ്പുംറുന്നാം”
- (ട) “താൻതാന്നനിരന്തരംചെയ്യുന്നകമ്മ്പും”
താൻതാന്നനഭവിച്ചീടുകൈണവതു.
- (ട.) “ഉക്കുളിയുമന്ത്രിന്റെല്ലാമന്ത്രങ്ങൾ”
- (ട') “ജാതിനാമാദികർക്കല്ലോതുന്നതു—
ഭേദമെന്നതേതുപ്പയമായടുക്കുതാം.”
- (ട) “ഹൃഷിംഹരയുന്നബന്ധുക്കളായുമേ
കാഴ്കാലത്തിനാലില്ലോന്നനിന്ന്യാം.”
- (ട) “മന്ത്രിഃജാഞ്ജികാശിച്ചുകുറഞ്ഞി
തന്നെലഭിച്ചതുപോലെ രഘുപതേ.”
- (ട) “ചുന്നിലെഡാക കൊള്ളളി വെയ്ക്കുന്നതുപോലേ
ചുഞ്ഞമില്ലാതെമാം വേദിപ്പുംയായ്ക്കുന്നീ.”
- (പ) “മുവിലേയുള്ളിൽ റി.വാരിച്ചുകൊള്ളണ
വന്നുനോടേററാൽവയ്ക്കു പ്രലാമേവന്നു.”
- (എ) “മുത്തുവശഗതണായ പ്രത്യഷ്ഠ
സിഖലുഷ്യങ്ങളുമേഖലയില്ലേതുമേ.”
- (പി) “സത്രിപ്പലവാങ്ങംസജ്ജനസംഗമാണ്”
- (പി) “അവധികരിക്കേററംപ്രിയംപേരുമോക്കുന്നീ.”
- (പര) “പെത്തയഷംകൊണ്ടുന്നിക്കാനോ വിധിമതം”
- വെന്നകിക്കമായോ, അതുമികമായോ സന്ദർഭിക്കും
എന്ന ഉള്ള ഏതുവിഷയങ്ങളെല്ലാംവന്നില്ലും ഏതുസന്ദർഭം
ങ്ങൾക്കും ഉപയുക്താങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്ന നീതിവാക്കുങ്ങൾ
അംബ്യാതുരാമാധാരത്തിൽനിന്നും റിരഞ്ഞെടുക്കവെന്ന് ഒരു
പ്രധാനസദുമില്ല. ഇവരെയാക്കിയും മുവത്തിലുള്ള വയാണു

കിലും, അവയ്ക്ക് എഴുത്തെടുന്നുണ്ടോ കുറപ്പുള്ളം ഭക്താണ്ട് ഒരു പ്രഭേദക്കാനുസപ്താല്പതയും, ലാളിത്രുമും സ്വില്ലിച്ചിട്ടെണ്ണനും പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. വർഗ്ഗനവിഷയങ്ങളിലോ എഴുത്തെടുന്നും അനന്ത്രസാധാരണമായ ഒരു സാമർപ്പം ഉള്ളതായി കാണുന്നു. ശ്രദ്ധാദാരിക്കുള്ള ഗ്രാമിയും, ഗാംഡിംഗ്യും, പദ്മ അദിഃഖാദി സ്ഥിരപ്പതയും, മുടിലഭതയും, അല്ലോത്തരാമാധാരണ ത്വിന്റെ വിശ്വേഷണക്കണ്ണദാരി ആകുന്നു. അല്ലോത്തരാമാധാരണ ഭാഷാന്തരമായണം ഭാഷാന്തരമാണെന്നാണിലും, എഴുത്തെടുന്ന തന്റെ കവിതാചാത്രയ്ക്കാണ്ട് അതിനെ ഒരു ഏതന്തന്ത്രത്വത്തിനെന്ന നിലയിലാക്കിത്തീര്ത്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രസികത്പരത്വിനും ദൗരണ്ട് ദ്രോഗന്തദാരിക്കുട്ടി എഴുത്തുചേരുക്കുന്നതും അംഗവിതമായിരിയ്ക്കുന്നു വിശ്വേഷണയ്ക്കുന്നു.

- (മ) “അനന്തരമിഹ വസനമിതിനന്തരമിഹവാലധികാശ്രൂക്കാഭിത്രവിൻ ദൈക്ഷാന്തത്രമെ”
- (ഒ) “സന്താപമുണ്ടാക്കരുതു കരുതുമാം”
- (ന) “ലിലകർക്കാട്ടിക്കാട്ടി കാട്ടിലും തുംബിംപിനൊ
- (ര) “അകമലയമലമലമകലമളവതി വിത്രംശയായ്”
- (ഒ) “ത്രതിപരിപൂർണ്ണമായുള്ളലങ്ങയും,
ചുനരനിധനുതനിതി ദഹിപ്പിച്ചതെങ്കിലും
ത്രതിപരിപൂർണ്ണമായുംവനിതത്രളതം.”

എഴുത്തെടുന്നും അല്ലോത്തരാമാധാരണനെത്തപ്പറി തൊന്തു ഇതുയും പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നതിനിടയായതും, അതും എന്നും അഴിപ്പായത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതികളിൽ വച്ചും സവർക്കാരേണ വിശ്വേഷായിട്ടുള്ളതുകാണാക്കുന്നു.

എന്നാൽ, ഒരു നിത്യപണം (ഈതു് ഒരു നിത്യപണമാണെന്നീൽ) എത്രയും അപൂർവ്വമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് സമാതിജ്ഞേ ശാഖിയിരിയ്ക്കുന്നു. മുലവും തജ്ജമയയുംതന്നിൽ ആചാദചൃഥം തള്ളണക്കണാതിന് സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു കവിതയെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രാംശങ്ങൾക്കും ഗ്രന്ഥങ്ങളോടുന്നതിന് സാധാരണ വേണ്ടതായ അറിവും എനിയ്ക്ക് തീരെ ഇല്ല. ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ മാത്രം പുന്നെഴുവിച്ചുനോയുള്ളൂ. അവ സ്വാജുംബും, പുജുംബും എന്ന് വിവോഹം തീരുമാനിയ്ക്കേ.

“അഞ്ചിത്വായമാഡാമാടാരതമിതിഹാസ—
മദ്യാമതൊരുവേദമെന്നതേ ചൊല്ലിമുനി
അഞ്ചിത്വക്രിപ്പോരുകാരതകമയിപ്പോ—
ശ്രീജിനൈക്കാഡവാനുള്ളിൽനാണമാകനിതയോ”

എന്തു ഒരു മുഖവുംയോടുകൂടിയാണു് നാശം കവി ഭാരതം ആരംകിയ്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, “നാമർഗ്ഗോദയരാജാജാ” തനിൽത്തെന്ന ആദ്യം കൈവച്ച സമിൽഡിയും ഇവിടെ ഇപ്പുകാലമുള്ള ലജ്ജയ്ക്ക് വല്ല ആവശ്യവുമാണെന്നു എന്ന് സംശയിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷേ, അർത്തക്കില്ലാത്തതെന്നു് വിചാരിയ്ക്കപ്പറ്റിയ്ക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ ആവത്തനം കഠിനമുള്ളതിനും അനേകപകർമ്മായി വന്നേയ്ക്കുമെന്നുള്ള സംശയമായിരിയ്ക്കാം ഇതേഹത്തിന്റെ ഒരു ലജ്ജയ്ക്കാരനും. എന്നാൽ, അതേഹത്തിന്റെ ഉൽക്കുല്ലമായ ഉദ്ദേശ്യസിലിയും ഇതൊന്നും ഒരു പ്രതിബന്ധമായി വന്നകൂടാ എന്ന നിർബന്ധം അതേഹത്തിനു് ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ നാശം, ഭാഷയ്ക്കും രഹംയ്ക്കുംകൂടി ലഭിയ്ക്കാതിനിടയായി. ഒരതം എഴുന്നതല്ലെന്ന് മുതികളിൽ ടെക്കം അപ്രധായമല്ലാത്ത

வெள்ளுமானங்களின் ஸஂஶயமில்லை. ராமாயணம் பெறுவது
க்கொள்ளபோலே தொரதும் நனுப்பக்கொள்ளுக் குறைஷி
யூன். கவிதாபாத்ரத்தும் ஏதிலிலாளர் குட்டகல் ஏதுன்
ஸஂஶயியூன்கியிரியூன். அலூப்பாதமராமாயணத்திற்கு
அலேஹத்தின் ஒரு நிதியூமாத்தின்குடுமி மாதுமே சுரி
யூன் தரதுள்ளாயிதுனாது; ஓரதாத்தில் அலேஹத்தின்
ஒன்று விஷயத்திற்கு ஏருக்கார ஸ்பாதரத்துப் பூஞ்சாயி
உன். ராமாயணத்தில் ஹனிபத்துத் தாதிமாதும் உப
யோகியித்துக்கா அலேஹத்தின்கீர்த்தக்ஷஸ்தியை ஹாத்தத்திற்கு
பலாக்கானத்துப் பெட்டிக்காரயூன்திகாயிக்கும் குடுமி உபயோகி
சிட்டிக்கு. மஹாலாரதமைன ஸஂஸ்தரத்துமை மல்யாலத்திற்கு
அலேஹாம் ஒரு செருபாரதமாக்கியித்திட்டிக்கு. ஐப்ரகாரம்
செய்தின்கீர்த்து உலோகமும் ஏற்றாவெள்ளர் நியையமில்லை. வு
கெஷ், தங்கீர் உலோகநிலியூன் ஹாத்தத்தில் ஈவிடவிட
ஸவிரேஷன் ஏற்றுக்கொண்டு ஸஂஶேக்கலைமாதும் பூஞ்சா
வித்தும் மதிகைங்க் விவாதித்திட்டா, அதிலே காயக
கீர்த் துரைநாயிக்குமிடுமிகு எழுந்து ஸஂஷவங்களில் ஒரு
புராந்த நடைகாதிகாயிக்கும் அடியிரியூன்.

**“ଆରତୀମାଟିଙ୍ଗାତେବାନାକିଲେହାମୟଦ୍ଵୟା
ପରମାଗ୍ରହରେଣ୍ଟିଲେ ଚୁପ୍ରକଳିତ୍ବିଗତିକାଂ।”**

എന്ന് എഴുതുട്ടുണ്ടെന്ന പറഞ്ഞിരിയ്ക്കേണ. കമ്മ
ചുങ്കൾക്കാണവരികിലും അപ്രേരിതിന്തിന്റെ കവിതാചാത്ര
സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ദൈ ചുങ്കവും വന്നിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല.
രാമാധാരതിലേയും ഭാരതത്തിലേയും കവിതാനിതികൾ ഒ
മഹിൽ പല വൃത്താസങ്കളിലും സാമ്പ്രദായികളിലും കാണുന്നണണം.
ഭാരതത്തിൽ, രാമാധാരതത്തെ അപേക്ഷിച്ച് സംസ്കാരപദ

പ്രയോഗം വളരെ കുറവായിത്തന്നെന്ന കാണാൻ. എനിൽക്കും, ഗാംഡിംഗും, മരതിൽ, സാരളും മനിച്ചനില്ലെന്ന. റംഗാധിക്കാർമ്മം പ്രധാനമായി നില്ക്കുന്നത്. ഭാരതത്തിൽ എല്ലാരും എറുക്കരേ പ്രകാശിച്ചുകാണുന്ന. എഴിൽ കുറവും, രാമാധിക്കാർമ്മം, മുദ്രാർഥം ഉള്ളപ്രയോഗങ്ങളായിരിയുള്ളൂന്ന പദ്ധതി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്തും പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ, ഭാരതത്തിൽ അപൂർവ്വമായി മുഖ്യമായുള്ള പദ്ധതി പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നണ്ട്. മുഖ്യഗാമയിൽ ധാരാളം കാണുന്ന ‘സ്തായി’ ‘നണ്ണി’ ‘ആയർ’ ‘അരൂറി’ മുതലായ പദ്ധതി എഴിൽക്കുറവും ദാനംണ്ട് ദിജിറ്റൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ‘തിരി’ ‘ചിനി’ ‘എന്നാൻ’ ‘മരുളി’ മുതലായി മുഖ്യാർഥം നടപ്പിലൂത്തതായ മറുപദ്ധതിയാണ് അപൂർവ്വമായി ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നണ്ട്. പ്രാസാദങ്ങാരാഡികൾ രണ്ടിലും ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് രാമാധിക്കാർമ്മം രാമാധിക്കാർമ്മം കാണുന്നണ്ട്. ഒക്കെ മുഴുവൻ മുവിടെ ചേർക്കുന്നു.

“പാനമർപ്പയവചിയന്വലംതന്നിലേ
താന്തരായ് ക്രൂടിവിയോഗംവഞ്ചേബാലെ
നല്ലാമൊഴിക്കനകാജ്ഞങ്ങൾപോലെയും”

എന്ന് അയ്യാഡ്രാകാണഡിക്കിലും,

“വാടമില്ലാതെവേഗനന്ദികളിൽ
കാജുങ്ങലുന്നകണക്കെയരിയ്ക്കി,
പാനമർപ്പയവചിയന്വലംതന്നിലേ
താന്തരായ്നടന്ത്രമൊങ്ങേരും”

എന്ന് സൃഷ്ടി പഠ്റത്തിലും കാണുന്നണ്ട്.

நிதியோலதனை கொரத்தில் பலஸமல்து
கரே அதுறையங்களை அறியிக்கவாக்கு வித்துங்களுக்காதெ
பூஷைவிதிக்காளை.

“ଜୀଣ୍ବାଣୁ ଓ ତେବେକଣିତ୍ୟମାନଙ୍କର
ପୁଣ୍ଯଶୋଭାତ୍ସତ୍ୟାଂବାଣୁ ଓ କେବାତ୍ମିତ୍ୟର
ଜୀଣ୍ବାଣୁକେ ହୀନାଂତରୁଣ୍ୟାଂଦେହିକରିଂ
ପୁଣ୍ଯଶୋଭାତ୍ସତ୍ୟାଂଦେହାଲୈ କେବାତ୍ମିତ୍ୟିଂ”

എന്നും ഭ്രാംപവ്ത്തിലും,

“జించువర్షంకుత్తినుఁడుపోయిందిమానిషిలు
పుణీశోభింగవవర్షంయిలిట్రీచిం,
జించుపెంచుకుత్తినుఁడుపెంచికిరు
పుణీశోభింగవపెంచిపెంచిపెంచికిరు.”

എന്ന “സ്കീ” പവർത്തിലും കാണുമ്പോൾ. ഇതുരുളി
ഭഗവത്സിതയിലെ ഒരു ഫ്രോക്കറ്റിന്റെ തർജ്ജമയാണ
ഈ. നീതിവാക്യങ്ങൾ രാമാധാരതിലെപ്പോലെ, ഓരു
ത്തിലും ധാരാളമാണ്. വിച്ചരവാക്യം, ശക്താക്ഷവാക്യം ഇവ
സ്വപ്നപിഡിലുണ്ടാണെല്ലാം. ഇതുകൂടാതേയും ഓരുസമുദ്ദേശ
ത്തിൽ അനേകം സ്വകാര്യത്താങ്ങൾ അവിടവിടെ നിർണ്ണിന
ങ്ങളായിക്കൊടുണ്ട്.

- ம் “ஏகிலும்துறவினடக்கிளாசெய்திடம்-
மைகிலேவிழுக்கூட்டுள்ளாடுபூர்மாலைதூ.”

ஏ. “நஸ்திலேதும்மரைசுத்துஸங்கானிராஸம்.”

ஐ. “புதுஸ்ர்ரத்தில்வரங்ஸ்ர்ராந்துவமிடீ.”

ஓ. “நஸ்துஶமமஸ்பாநஸ்வஷ்ண்ஸ்பாவக்சி.”

இ. “அந்தமஸாஸ்புமாயிஸ்பாங்காஞ்சு-
மோக்கவிவேகநூளென்றாவதுநாக்கில்.”

- നു. “പുതിയിരാവദാലുള്ള വാസനക്കുള്ള
സൂചിത്തമുള്ള വക്ഷംനീക്കവാൻവേലയതു.”
- ര. “ഭാദ്രപാർവ്വതിയുടുകൂടിനാലുടെ
കൈതമാർത്തരികിലേഭക്തിയുടുകൂടിനുള്ളിട്ട്.”
- ഒ. “കമ്മമുള്ള വയല്ലാവരുമെന്നാതേവേണ്ടി.”
- എ. “കോപമാകന്നതുവിഭ്രതനാറിയണം
പാപമാദനമരാമരത്തിനെടുക്കാം.”
- എ. “ആപന്തിനാസ്തിദമായതവിവേകം.....”
- എ. “ആര്യപ്രശംസാമരണാൽപരം.”
- എ. “സമമതമല്ലെങ്കിലുമ്മഹാശ്വാനതുകേട്ടാൽ
നമവന്നിട്ടമഞ്ചേരിമലമാക്ഷംന്തനം.”

ഇതിനുംപുറമേ ദേവതിന്റെ രാമാധനത്തിലെ
പ്രോബദ്ധയോ, അമവാ, അതിലധികമോ ഭാരതത്തിലും അം
വിടവിടെ എടപ്പിള്ളിട്ടുണ്ട്. ശ്രീകൃഷ്ണനുപുറവി വല്ലതും
പറയേണ്ടതായി വരുന്ന സദ്ഗുണങ്ങളിലെബാഹ്യം ഒരു സ്ഥാപി
ആത്മജിപ്പാൻ നിരുത്തിയില്ലെന്നതനു തോന്നുന്നു.
ഈ ഏഴുത്ത ചക്രവർഗ്ഗ നിരുഷ്യുംവും, സുദിശവുമായ റംശ്രൂ
ഭക്തിയും ഉത്തമദേഖിപ്പാനുമാണല്ലോ. ഏഴുത്ത ചക്രവർഗ്ഗ
ഉദ്ദേശ്യത്തിനും ഈ അംഗങ്ങളുടെ പരമായാജ്ഞയാണും

“രസിച്ചീടണമിത്രകേട്ടഭക്തമാർ” എന്നാണ് ല്ലോ
അദ്ദേഹംതന്നെ പരബ്രഹ്മതിരിയുക്കുന്നതും. വണ്ണന വിഷയ
അതിലും ഇദ്ദേഹത്തിന് അനിതരകവിസാധാരണമായ ഒരു
വൈവിധ്യം ഉണ്ടെന്നും “സപ്തസത്രം”, “വാബ്സവദാഹം”
ഈ എട്ടുഞ്ചം സവിശേഷം തെളിയിയുക്കുന്നു. ശല്യവാ
ത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ “ചാത്രവേഷം മുക്കടംജഗമംഗളം”
എന്നതുടങ്ങുന്ന വണ്ണനയും സ്ഥാപിയുംകൂടിയ ആ ഏട്ടം ഏതു

മധുരവും, സഹസ്രമായിരിയ്ക്കുവെന്ന് വാക്കിച്ചു് അതുപരി ചുതനെന അറിയേണ്ടതാണോ്. ഭാരതത്തിൽ കടകളിലും ഉപക മകളിലും ധാരാളം ഉഴുതുകൊണ്ടു് എഴുത്തുപുന്നർ കവിതാ വാസനയെ പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു് ധാരാളം സൗകര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ചുതക്കത്തിൽ, അദ്ദേഹം പ്രാത്മിയ്ക്കുന്നതുവോ ലെ “വാൺമാതാവു്” അദ്ദേഹത്തിന്റെ “നാവിനേതി നടനു്” ചെയ്യുവെന്നതെന ഭിഷാരിയ്ക്കുന്നു.

ഭാഗവതം എഴുത്തുപുന്നർ വാല്പന്നുത്തിലെ തുടി യാഥാനവിചാരിയ്ക്കുപ്പട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ ഉള്ളൂച്ചവും പരപ്രയോജനകരവുമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രം യും സഹജമായിട്ടുള്ളതായ ശാന്തതയും, പ്രസന്നതയും പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്നു. ഭാഷാത്തിനിയും വിഷയത്തിനുന്നതു പമായിത്തെന്നായിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഇതിലെ വാസ്തവ സ്ഥിര സ്ഥിര സൂക്ഷ്മപ്രാപ്തിക്കോഡിജ്ഞന്നതായാൽ ഒരതിൽ എഴുത്തുപുന്നറയല്ലാതെ മഹറാരാഖ്യന്റെ കൈകരിങ്കുടി പ്രവൃത്തിച്ചുരിയ്ക്കുന്നതായി തോന്തിപ്പുംാണു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിശ്വവ്യക്തികുടി ഇടയ്ക്കിടെ സഹായിച്ചു വെന്നവന്നോക്കാം. എങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളൂച്ച മായ ബുദ്ധിരഹിതയും, സഹജമായ വാദഗൈപ്രകാരവും, അസാധാരണമായ മനോധർമ്മവും, സുദൃഢമായ ഭേദത്തിയും, അഗാധമായ അതാന്വും ഇതിൽ സ്വീകൃതമായി പ്രതിഫലിച്ചിണ്ടുന്നല്ലാതെ അതിന്റെ നാനാരൂപങ്ങളെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചുപറവാൻ ഇപ്പോൾ ഒരുമെലില്ലു. എഴുത്തുചരന്റെ മരിക്കുതിക്കെള്ളപ്പറ്റിയും എത്തോ ചിലത്തെല്ലാം പറത്തുവെന്നല്ലാതെ അവരെ ക്രപ്പക്ഷമായി പരിശോധിച്ചു് ഒരു സാദോഷനിത്യപണം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് സമർപ്പിക്കുന്നതുണ്ടു് നാ.

എങ്കിലും, രതാജോഡി എവിടെയാണോ് കിടക്കുന്നതെനു് വായ

നക്കാർവിവാൻ തക്കവള്ളം അല്ലോ സുവിപ്പിയ്ക്കാതയും ഈ തന്നിട്ടില്ല.“ചിക്കിച്ചിക്കരു” നോക്കേണ്ട ചുമതല അവരിൽതന്നെസമൃദ്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതാണ്.

“മുത്തുഭേദങ്ങളുമെങ്കിൽ മുഖിത്തപ്പണം” എന്നണ്ടെല്ലോ. ‘എഴുത്തച്ചൻറെ അദ്ദുംതമരാമാധിശാം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, ഇയപണ്ടിനാലുപ്പുത്തം ഈവ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻറെ നാലുംലക്ഷ്യങ്ങളുംകൂടുതായി ഈനും സ്ഥിരിചെയ്യുന്നവെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. വാസനക്കാലം റംഗമാജിസ് മലയാളികളുടെ പ്രീഡാഡ്യൂസ്, മുദ്രാവിശം, ബഹുമാനത്തിനും, അതരാധനയും പാത്രിച്ചിട്ടിരുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സന്ധാരിച്ചും സൂഖ്യിച്ചാലുംതന്ത്രം ഉപയോഗവും, ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്സ് ചാരാധിശാം ചെയ്യുന്നതെന്തിവസ്തുവും ഉണ്ടായിരുന്നവോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും മലയാളികളുടെ മേൽ അതുമാത്രം പ്രേരണാർക്കതിയുണ്ടായിരുന്നു. നാം ഈനും സംസാരിയ്ക്കുന്നതിലും എഴുതുന്നതിലും ഉച്ചയോഗിയ്ക്കുന്ന ഭാഷ എത്രക്കുറേ എഴുത്തുള്ളെന്നും ഭാഷതന്നെയാണോഅല്ലയാം. അദ്ദേഹത്തിൻറെ ചിന്മാരികളും ദൈഹികവും പലയാം അദ്ദേഹത്തിനും ഒരാ ചിന്മാരികളിൽ കെട്ടികൊണ്ടുപഠിയാം. മലയാളികളും നാം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാക്രമികൾ പലയാം അദ്ദേഹത്തിനും ഒരാ ചിന്മാരികളിൽ കെട്ടികൊണ്ടുപഠിയാം. മലയാളികളും നാം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ജീവനം, ഒക്കതിയും ഈനും അതിൽ തിരിച്ചറിയുന്നതുക്കവള്ളം പ്രകാശിയ്ക്കുന്നണണ്ട്. രാമാധിശാം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും അല്ലെങ്കിലും സാഹിത്യത്തിൽ സാമ്പത്തികത്വത്തോന്നിനും അതിയും സംസ്കാരിത്യവുമുണ്ടും കേരളിയക്കാളുമായി വച്ചിരുന്നുകൊട്ടത്തരും ഈ മഹാത്മാവുതന്നെയാണ്. കേര-

ഖീയർത്ത് ഇന്നപേരലക്കതിയും, സന്മാർഗ്ഗഭോധവും ജനിപ്പിച്ചു
തും, പോഷിപ്പിച്ചതും ഇള്ളുറഞ്ഞിട്ടും ഒരു കൃതികൾത്തെ
സന്ദേശം കൊണ്ടാണ്. കേരളീയരുടെ സ്വല്പിയെ സംസ്കരിയ്ക്കുന്നതിലും, എന്തെന്തെത്തെ ഗ്രാമലീകരിയ്ക്കുന്നതിലും, അതിന്റെജീവിതം ഉത്തരവാദിലും ഇന്ന ഗമ്പങ്ങൾ എത്രമാതൃം സഹായിച്ചിട്ടും
ബണ്ണംപറവാൻ പ്രയാസമാണ്. അതുകൊണ്ടും ദ്രുംബംസാഹ
തുമോ, അവതാരികയോ ക്രിംസ്തവ കേരളാന്തിൽ ഇത്രമാതൃം
പ്രചാരം സിലിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതായമറ്റു് ഒരു കരിക്കുന്നതെങ്കിലും
അതക്കിലും ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന് സം
ശയമാണ്. ഇതിന്റെ രഹസ്യംമന്താണോ? അതിനോവിയ്ക്കു
ക! ഇള്ളേഷത്തിന്റെ ദ്രുംബമായ പ്രേരണാശക്തി നബ്ദം
മഹാനസങ്കൂലിലുംകൂടി റ്റാപിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട് പറയുന്നതിൽ
അതിരേഖാക്രമിയുണ്ടനോ തോന്നുനില്ല. എഴുത്തുപൂട്ടു
അള്ളേഷത്തിന്റെ അട്ടത്തെ ശിശ്രൂഷാരേഖാത്രല്ല വില്ല അല്ല
സിപ്പിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതു്. കാലഭേദവിഷയങ്ങളിൽ കൂദാശാരാ
ധിരിയ്ക്കുന്നവരായ നബ്ദം വില്ലാല്ലാസന്തതിലും അള്ളേഷം
ഒരു ഭാഗം വഹിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ. അഡ്വൈഷം ഒരു ഗ്രാമവും, കവി
യും, ഉപദേശ്യാരാധ്യം, പരിജ്ഞാരപ്പിക്കണമുക്കി അത്യിരുന്നു.
കവികൾ അള്ളേഷത്തെ അംഗമിയ്ക്കുന്നു! രസജ്ഞതാമാർ
അള്ളേഷത്തിന്റെ കൃതികൾ വായിയ്ക്കുന്നു! അബ്ദാപകമാർ
അള്ളേഷത്തെ മാതൃകയായി സപീകരിയ്ക്കുന്നു! സപദേശം
മീമാനികൾക്കു് അള്ളേഹം അതിന്റെമായിരിയ്ക്കുന്നു! ഒക്ത
മാർ അള്ളേഷത്തെ കണ്ണുപറിയ്ക്കുന്നു! വേദാന്തികൾ അ
ള്ളേഷത്തിന്റെ കൃതികൾ ചികിത്സയുണ്ടാക്കുന്നു! മലയാളി
കൾ അള്ളേഷത്തെ പൂജിയ്ക്കുന്നു!

“സകലത്തെപ്പറ്റാണ്ണരുഹിച്ചും
വിച്ചുപസക്തിയവറിലുംവിച്ചും

விழுவாக்கிலும் ரெயும்
விலங்கிடுமாற்கவிடும்.”

മഹാമഹിമഗ്രീ കേരളവമ്മവലിയകോയിൽത്തന്ത്രം തിരക്കന്നുകൊണ്ട് ഒരു സദ്വിത്തിൽ എഴുന്നേശ്വരപ്പറവില്ലെങ്കാം പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. “അഭിനൈയിരിയ്ക്കു, ചൊതുവേ ജനക്ഷേമകാംക്ഷിയായ ഒരു മഹാഭാവൻ സംസ്കാരത്തിലും പല ചുരാണ്ണന്മാഖലിലും അന്തർഭേദങ്ങളായ തത്പരാക്ഷാളും “കിളിപ്പാട്ട്”നോടു നവീനസന്തുഷ്ടായ തനിൽ എത്തും എത്തംഗമമായി പ്രതിപാദിച്ചു് സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് സൗഖ്യമാഖലാക്കിച്ചെല്ലാം കൈക്കരിച്ചു് ആ ദിവ്യചുഡാക്കണ്ഠ പേരിൽ നാം അളവിപ്പാത്ത കൃതജ്ഞത്തോടുകൂടി ഇരിയ്ക്കുന്നതാണ്.”

“രാഖാജൻ” എന്ന മാസികയുടെ അതല്ലെലക്കത്തിൽ എഴുത്തെഴുപ്പറി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. “സ എയൈപ്പുദയങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിയ്ക്കുത്തക്കവണ്ണം അതായു രസങ്ങൾക്ക് അവസരാചിതമായി പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും പ്രക്രിയാവായിരുന്നുണ്ടായിരുന്നു സംഘർഷം അനാദ്യുമായിരുന്നു. പ്രവർത്തകമാരുടെ ഉദാസിനതകാണ്ഡം, ഉപകരണങ്ങളുടെ വൈകല്യംകൊണ്ഡാ, ഉത്ക്കാശം ചുട്ടി കിടിക്കുന്നതും ഉല്ലതമാരായ വസ്തുവയുടെയും ഉപദ്രവം കൊണ്ഡാ അതല്ലകാലങ്ങളിൽ അലംകോലപ്പെട്ടു് മണിമയ ഔദികനിഃ്ണന്തരാം ഭാഷാസാഹിത്യരംഗം, ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്ന നിലയിൽ പ്രസന്നവും പ്രസിദ്ധവുമായിത്തീരുന്നതിനും ഒരു മഹാമനസ്സംഗ്രഹി അതുവികിനിക്കുന്നതിനും ഒരു സാമർപ്പം അതുവികിനി ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

ടി. കെ. സുജുമേനവൻ അവർക്കരം ടി മാസികയിൽ

തന്നെ ഇപ്രകാരം എഴുതിക്കിരിയ്ക്കുന്നു:— “അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സും ഭാഗികളും നാട്ടിവല്ലും അങ്ങുമംതന്നെ ഉറപ്പിച്ചുനാട്ടിട്ടില്ലോ. ഉച്ചരജ്യം, അത്താഴംകഴിഞ്ഞു് കാടക്കുന്ന തിന്ന് മുഖായിട്ടോ, ചുംബം വാചിയ്ക്കാത്തമലയാളത്താവാട്ടകൾ ചുങ്കൾ. ഇപ്പോൾതന്നെവേണ്ടം പറയുവാൻ. പഠിച്ചപ്പനിപത്തിനും എഴുത്തിട്ടം മണ്ണന്നാവിളക്കിനും, രെയിനാർധിന്റെ കമാപ്പസ്ഥുകത്തിനും രാമാധനം, ഭാഗവതം മുതലായ കിളിപ്പുട്ടക്കളെ കടിച്ചിരിക്കുവാൻ ഇന്ത്യം സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു വകു മുതികളുടെ കത്താവായ ആരു മഹാത്മാവിനെയുണ്ടാവിന്നു മലഖാളികൾ മരക്കുന്നു. കെരിയ്ക്കലംഖലം”

കണ്ണത്തിക്കഴുത്തിൽ തന്നുരാൻ തിങ്കമനസ്സുകാണ്ടു് രഖവും രത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു:— “ത്രഞ്ചാത്താഴത്തു തുടക്കം ആരുലത്തുകൾ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിൽ ജനിച്ചുവരിൽ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട മന്ദിരന്നാണും പറയേണ്ടതില്ലെല്ലോ. ആരു മഹാകവിയുടെ രാമാധനം, ഭാരതം, ഭാഗവതം എന്നീ മുന്ന് കിളിപ്പുട്ടപ്പസ്ഥുകങ്ങളും, മരഞ്ഞേകം ചെറിയ മുതികളും മലയാളത്തിലെടുക്കൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാക്കുവായും ആവശ്യ പററിയും നേരം ഉൽപ്പോഷിയ്ക്കുന്നതുനാ ആവശ്യം ഇല്ലോ.”

പണ്ഡിതർ എ. ആർ. രാജരാജേം പഠിക്കുന്നതു— രാൻ അവാർകൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിരിയ്ക്കുന്നു. “മനിപ്പം വാളുകളികളുടെ മാർഗ്ഗദർശി എഴുത്തല്ലുന്നാണെല്ലോ. അംഗീരം അന്ന് അതിശൈശവവാസമയിലിരുന്ന മലയാളം ഷയേ സംസ്കൃതത്തിന്റെ കരാവലംബന്തോടെ ശ്രൂഢം വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നതിന് വിനിയോഗിച്ചു്”

എഴുത്തചന്ദ്രങ്ങൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതികളിൽ ചിലതിനേയുംപററി തൊൻ എത്രയും അചൂണ്ട്മായ ഒരു

വിവരണം മാത്രമേ ഇവിടെ എഴുതിയിട്ടുള്ളവന്റെ സംഖ്യാബന്ധിക്കിരിയ്ക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എന്നിയ്ക്കുള്ള ഒക്തിയെയും, ബഹുഭാന്തത്തെയും, കൃതജ്ഞത്തെയും ഒരു വിധം പ്രഭർത്തിപ്പിശ്ചില്ലാമെന്നമാത്രം വിചാരിച്ചുണ്ട് ഇപ്പോൾ കാരം ഒരു വിവരണം എഴുതുന്നതിനും തൊന്ത്രം തുറന്നതുമാണ്. എന്നതനെന്നായുംപുണ്ണം, ഇതിലെയും “സാഹിത്യപരിശോധകമാരയും മഹാഗമാങ്ങങ്ങൾ ഗ്രംഖയെ ക്ഷണിയ്ക്കില്ലാമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശം ഗ്രംഖംകുടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുപറയാം. ഇതും ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും, സാഹിത്യരാസികനാശിം ഒരു രംഗക്രമായ വിഷയവും ആനുബദ്ധം. ഇടയ്ക്കിട ഏതിന്ത്യാദിലോധിയായ മാനികരംക്കും, സാഹിത്യരാസികനാശിം ഒരു രംഗക്രമായ വിഷയവും ആനുബദ്ധം. എന്നും പ്രാദീപ്യവിച്ഛുംകൊണ്ടും അംഗകാരന്തിൽ ലക്ഷ്യക്കിടക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവതാംശങ്ങളുായിരിയ്ക്കുന്ന അനന്തരം ചേരവുംവേറിയ സംഗതികളും ആരാഗത്തെ ബെളിച്ചുത്തുവരുത്തേണ്ടിക്കാലം അംഗത്വത്തിലീടിയ്ക്കുന്നു. കാബ്യാന്തരാംതിൽ ഇന്ത കിരണാംശം കുടി നശിച്ചുപോയെന്നും വരാം. ഇദ്ദേഹത്തെസംബന്ധിച്ച പല സംഗതികളുപറ്റിയും ഇപ്പോഴും തക്കം തിന്നിട്ടിയിട്ടും ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുത്തുന്നതും ക്രിസ്താവും പതിഃനഴാം ശതവർഷത്തിലാണെന്ന് ഡേഴ്റുടർവ്വു ഉണ്ടാക്കുന്നതും, സംഖ്യാബന്ധിക്കിരിയ്ക്കുന്നതും, കൊല്ലുവപ്പും നൂറും-അമാബന്ധിക്കിരിയ്ക്കുന്നതും, കേരളകൗമുഖിയും, ഒരും-നൂറും, വും-നൂറും മലബാറാണെന്ന് ഭാഷാചരിത്രവും, ദബം-നൂറും, വുമാ-നൂറും മലബാറാണെന്ന് മറ്റൊരുചില്ലം റപറ്റേറുകാണുന്നുണ്ടും. ഇതിൽ ഏതാണും ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നും, എത്തെങ്കിലും ശരിയാണും എന്നും തിച്ചുപ്പുട്ടതുന്നതിനും ഒരു അവിതക്കിത്തമായ തെളിവും കണ്ണുപിടിയ്ക്കുന്നുണ്ടും. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കുതികളിൽ ചിലിത്തെന്നുപറ്റിയും തക്കംബുണ്ടാതെ. ഇതുപ

କଣିକାଲ୍ୟରୁ ତରଂ ମେଷ୍ଟ ତୃତୀ ଗାରାଯଙ୍କ ଭେଟିରିଯୁଦେତୁଂ, ପାଞ୍ଚାଳରାମାଯଙ୍କଂ କୋଟାରେ ତତ୍ତ୍ଵରାଣେନ୍ତମାବୋଙ୍କଂ ଚିଲର ପରିଯକ୍ଷଣଙ୍କୁଁ । ହୁତିଙ୍କ ଅରଦିଶମାନମେତାବୋଙ୍କାଙ୍କ ଆଗିତତ୍ତ୍ଵକୁଡ଼ା । ହୁତେହାଂ ଚିରକୁଠ ତାମାଶିଥ୍ରିକ୍ଷଣବେଳଙ୍କ, ଆଚିକରିବଚ୍ଛାଙ୍କର୍ ପାରଲୋକରପ୍ରାପିତ୍ରତେଳଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତ୍ରାବି ଥୁଁ କେତ୍କିଥଙ୍କୁଁ । ଆଚିକରିବଚ୍ଛାଙ୍କର୍ ପ୍ରତିବହୁଂ ଅରତେହତେ ଉତ୍ତେଶିଥୁଁ ଚିଲ ପୁଷ୍ଟିକର ନକତିବିତ୍ତନାତାଧୁଂ ପରିଯଦ୍ଦ କିରିଷ୍ଟଙ୍କା । ହୁତେହାଂ ବିବାହଂ ଚର୍ଚିକ୍ଷଣବେଳଙ୍କ ହୁଲ୍ଲ ଗଂଭୀରାଜେନ୍ଦ୍ରୀଯୁଂ ଏଇ ତକଳିଥଙ୍କୁଁ । ହୁତେହାଂ ପେରି ଗେଯୁଂ ପିତାବିଗେଯୁଂ ପଠିରିଷୁଂ ଚିଲକୁଠ ସଂଶେଷଂ ହୁଲ୍ଲ ଗାଲିଲ୍ଲ । ଡେବାରୁଲମାଯ ତେତ୍ତିବୁଁ ହୁଲ୍ଲାତିରିଯ୍ୟଙ୍କାନିରକେତା ହୁଂ କାଳିମା, ଉଳେଙ୍କିତ ଅନ୍ତରୁଁ କଣକପିତ୍ରିଯ୍ୟଙ୍କାବରାଜୀ, ମୋ ମନୋଯମ୍ଭତିଙ୍କ ଆଗିତରୁତିତମାଯ ସପାତରୁଁ ପ୍ରତ୍ୟାଗିଯ୍ୟଙ୍କାତିଙ୍କ ଉତ୍ତି ଆବକାଶଂ ତଥକ୍ଷେତ୍ରପାଦାବୁନା ତଳ୍ଲପ୍ଲ୍ଲା । ହୁଣ ବିଷୟତିତିଯ ହୁତରୁଁ ଏକତ୍ରନୀଯାର ଏକତ ଭିପ୍ରାୟମାଙ୍କର ତଳ୍ଲାପଂ ସପିକରିଥ୍ରିରିଯ୍ୟଙ୍କାତେଳଙ୍କ ବାଯ ନକାର ଗମିଥ୍ରିରିଯ୍ୟମଲ୍ଲ୍ଲୋ । ଏତୀଯାଲୁଂ, ହୁଣ ବିଷୟ ତତିତ ଗିର୍ଜାପ୍ରେସେନ୍଱କୁଡ଼ି ଏଇ ପରିଶୋଯନ ନକରେତଙ୍କରୁଁ ଅନ୍ତ୍ରୀବଶ୍ରେମାବୋଙ୍କାନେତୋଙ୍କା । ଗନ୍ଧରଙ୍କ ମହାମାର ଏକତ୍ରପ୍ରକାର ଏଇଶରିଯାଯ ଜୀବଚରିତରୁ ଏକତ୍ରନୀଯିଙ୍କ ଉତ୍ତେଶିଯ୍ୟଙ୍କାବୋଙ୍କର୍ ଏକନିଯ୍ୟାନିଯାଂ । ଏକତିତ୍ରତଙ୍କିତି ଫ୍ଲେରୋ ଏକାଂ ସଂଶେଷ ଉଣ୍ଟକୁଁ । ହୁବର ମେତପାରିଯଦ୍ଦ ସଂଶେଷଙ୍କରିତ ନିର୍ମାଣକ୍ଷଣକାରୀ ପରିଶୋଯନ ନା ତ୍ରୁଟମଙ୍କ ବିଶେଷିଯ୍ୟଙ୍କା । ହୁଅବେଳୁତ୍ତି ସର୍ବପ୍ରତିତାଂ ରାଜ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରୁ ବିଷୟମାଙ୍କ ବରିକାରିଲ୍ଲେଙ୍କ ନିଶ୍ଚଯମାଙ୍କ ।

“ମାଧ୍ୟାରମ୍ଭାଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟତାଶପଳାତି”

ଏକାଂକ, ଏକତ୍ରପ୍ରକାର ଜନଭ୍ରମିତ୍ୟକରିଥୁଁ ହୁ

പ്രകാരമുള്ള തക്കങ്ങളുണ്ടാണോ ഇല്ലെന്നുകാണുന്നതു് ആത്മാ സജനകംതനു. ജനനസ്ഥലത്തെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ ഇതിനുമുയു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലോ. ഇതേപ്പറ്റി “രാമാ നജൻ” എന്ന മാസികയിൽ കുട്ടത്വാധിമുഖങ്ങേ കാണുന്നണ്ടു്. “എഴുത്തുപ്പൻറെ ജന്മദ്ദൈ തുകണ്ണിയുർ ക്ഷേത്രത്തി നീറു അല്ലോ പടിത്താരുവശത്തും, തിന്തു റയിൽവേയ്യേഴ്സ് റോ അല്ലോ തൈകവശത്തുമാധിട്ടാണു് ഇരിയ്യുന്നതു്. ഇതി നീറു നടവിൽ എഴുത്തുപ്പൻ താമസിച്ചിരുന്ന കെട്ടിടത്തി നീറു അവരീഞ്ചുമെന്നു് വിചാരിയ്ക്കുന്നതും ഒരു രംഗരം ഇല്ലോ കാണുന്നണ്ടു്. അന്ത്യാവശ്രൂക്കണ്ണായ കിണർ, കളം എന്നിവയും ഇതിൽ ഉണ്ടു്. ഇതിനു് തൈക വടക്ക് എഴുംബേഡും കിഴക്കുപടിത്താരു് എക്കദേശം പതി നൂലുണ്ഡും വിസ്താരമുണ്ടു്. ഇതു് ഇല്ലോരു ഇവിടെയുള്ള “ചേങ്ങാട്ടകണ്ണത്തു്” എന്ന വീട്ടുകായട കൈവശത്തിൽ ഇരിയ്യുന്നു. ഇതു് സ്ഥലത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകതേജസ്സു് വി ഉയാട്ടണണ്ണബേഡു് അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾ പറത്തുവയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെയല്ലാതെ വരാൻ തന്മിലുണ്ടെല്ലോ. അദ്ദേഹ ത്തിനീറു വസതിയുടെ അടിത്തരായിലും, അദ്ദേഹം നിത്യം ഉപയോഗിച്ചുവന്ന വാഹിക്രഷ്ണകളിലും, അദ്ദേഹത്തി നീറു പാദസ്ത്രംകാണ്ടു് പാവനങ്ങളാക്കുപ്പുട്ട മണ്ണത്ത രികളിലും, അദ്ദേഹം നൃവളത്തിയതോ, പോഷിപ്പിച്ചതോ ആയ വുക്കണ്ണാലിലും അദ്ദേഹത്തിനീറു ചെവത്തും പ്രതി പാലിച്ചുകാണുന്നതത്തുംല്ലെല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള ०१० സ്ഥലത്തെയും അവിടെകാണുന്ന അടിത്തര മുതലാധിവയേയും എത്തുവിധിയിലും സംരക്ഷിയ്ക്കുന്നതു് കേരളീയരായ നമ്മുടെ ചുമ്പിവരത്തേയും ഒരു കകമയാണു്. ०१० സ്ഥലം ഇല്ലോഴി, തെതു കൈവശക്കാടു് ആത്മിയന്നിനും, എന്നു് എങ്ങനെ,

കിട്ടിയെന്നും മറവുകളും സംഗതികളെപ്പറ്റി അംഗനപഷിഃയും സഭയും അത്രാവശ്യമാണ്. എഴുത്തെല്ലാർക്കും വംശക്കാർ ഈ പ്രാതായിപ്പോയതിന്റെ കാരണാവും നമ്മുടെ അംഗേ പഷണ തതിനും വിഷയിച്ചിയേള്ളുണ്ട് ഒരു സംഗതിയാണ്. ഏതായാലും എഴുത്തെല്ലാർക്കും ജീവചവരിതത്തിൽ നമ്മക്ക് കാലുറപ്പിച്ചു് നില്ക്കുന്നതിനും ഒരു സ്ഥലമെങ്കിലും കിട്ടിയതു് നമ്മുടെ ഓദ്യോഗതന്നെ. എപ്പോൾ അധിനപ്പണാണെങ്കിലും ഈ അടിസ്ഥാനത്തെ അവലംബിച്ചുംകൊണ്ട് വേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

എഴുത്തെല്ലാർക്കും സപ്രാവത്തപ്പറ്റി ഈ പ്രഖ്യാതിൽ അവിടവിടെ ചിലതൊക്കെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയെ പ്രത്യേകം എടുത്തു് പറയുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നും വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഒരു പരമാത്മകതനായിരുന്നുവെന്നും അപ്പോൾ തന്റെ തുതികളിൽ അവിടവിടെ ഒടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വിരീഞ്ഞങ്ങളായ സ്ഥാതികൾതന്നെ വിളിച്ചുപറയുന്നു. എന്നതനെയുമല്ല, അപ്പോൾത്തിന്റെ തുതികളുടെ സപ്രാവവും ഈ വാസ്തവത്തെ വെളിപ്പേട്ടതു് നും. അപ്പോൾത്തിന്റെ ജീവിതവും, നമ്മകൾവാൻ കൂടിയുണ്ടതോളും, ഈ ഉയർത്തുംനോവുത്തിയുടെ പ്രതിബിംബവും തന്നായായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഈ ശ്രദ്ധപരിക്കതനായിരുന്നതോല്ല, പോലെതന്നെ പേരജീവനമാരായ ബ്രാഹ്മണരിൽ കൈതിവുള്ളാനാടികരം ഉള്ള രാജായിരുന്നു എന്നും കാണുന്നു. അശ്വാരാജരാമാധാരത്തിൽ,

“വേദത്തിനാധാരമുത്തമാരിക്കാണായോത്
ശ്രദ്ധവ്രദ്ധിക്കാർത്തദ്വരാഹാപാദികരം
ധാതുശ്രൂരവിശ്വാസ പ്രമുഖമാക്കിമതം
വേദജ്ഞത്വാത്മാരാഹാരത്തുണ്ടാക്കിചൊല്ലാം.”

ଶ୍ରୀଗଂ, ଭାବତତତିତ,

“କଣଣାବିତତନୀରାଯରଣୀଙ୍କୁରୁଷ
ଚରଣାଂଶୋଇମାତ୍ରରୁଣୀପ୍ରାପିଷ୍ଠିଣେନ୍”

ଶ୍ରୀଗଂ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରୁଷର ପ୍ରଣ୍ଟାବିତ୍ତକାଣଙ୍କ. ଅନ୍ତେହି
ତତିଳେନ୍ଦର ପିତାବ୍ୟେଶ୍ୱରମଣାଯିତେଣବଲ୍ଲୋ. ଶ୍ରୀଶତ୍ରୁ-
ହରେନ୍ଦର ସପତ୍ରାଵତିଲୁହୁ ମରେବାତ୍ରରୁଣୀ ସପାତମିପ
ରିତ୍ୟାଶଂ ଅତୁଳେ. ହୁଦ୍ରେହତତିତ ଅଧିକଂ ପ୍ରକାଶେତ୍ତି
ଅନ ହୃଦୟମାଣେ ନନ୍ଦର ପ୍ରାପିଷ୍ଠିଣ୍ଟଂ ନନ୍ଦକମଣିକାଯି
କୁତୁହା ଉତ୍ସକଳୀତତିଳେ ଦୁର୍ବ୍ୟକାରେଣମେନତନୀ ପରିଯାଂ-
ବାରିଦ୍ରୁଂ, ପ୍ରବେଳମାରିତନିନୀନନ୍ଦତୁହୁ ଉପରେବ, - ସମ୍ଭାଯ
ତତିତ ତନିଷ୍ଟତୁହୁ ତ୍ରାତ୍ମାନାନିଲ, ଚରଦୁନୁହୁତିତର ଅନ୍ୟ
ବିଶ୍ରାପଣତର ହୃଦୟମିତିତଂ ନେରିକ୍ତିକାନାତାଯ ଚିଲ୍ପିର
ଯଦ୍ବ୍ଲୁତତ ପ୍ରତିବ୍ୟାଙ୍ଗଭୋଟୁ ମଣିକୁଂ, ଅରୁଦେଖିପାଞ୍ଚକୈ
ସମିତ୍ତିଂ, ସପଦେଶତେଜେଯୁଂ, ସପଜନାଙ୍ଗଭେଦ୍ୟୁଂ ବିଦ୍ରୁଂ, କର୍ମ୍ମି
ଦ୍ରୁଦ୍ରୁଂ, ତତିଲେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୱରତତ ନିରଜବରିଯତୋକ୍ତିନୋରି,
ହୁଦ୍ରେହତତିଲେନ୍ଦର ପରୋହକାରପ୍ରତିପତ୍ତି ଏତରମାତ୍ରଂ
ବ୍ୟଲବତତାଯିତେଣବେଳେ ଉତ୍ସମିଷ୍ଟାଵୁନାତାଣେ. ଅନ୍ତେ
ହତତିଲେନ୍ଦର ସମିରପ୍ରୟତ୍ତତତିଳେ, ବେରେ ଲକ୍ଷ୍ୟକାଙ୍କ୍ଷାରୁ
କଣ ଅତ୍ୟନ୍ତମିଲ୍ଲ. ସପଦେଶାଭିମାନ୍ୟୁଂ, ଅନ୍ତୁପୋଲେତନୀ
ସପକ୍ରାନ୍ତାଭିମାନ୍ୟୁଂ, ଅନ୍ତେହତତିଲେନ୍ଦର ସପଜାଵତତିଲେ
ଶାନ୍ତିକାନ୍ତେ ହୃଦୟାଙ୍ଗଭୁତିତିଲୁହୁ ଏଗରବୁଂ ପ୍ରଯାନାଙ୍ଗଭୁତି
ଅନ. “ଆଜିନାତିଥିରାଯିମାରାଯି” ଅନ କାନ୍ତିକାଙ୍କ୍ଷର
ପକ୍ଷିଲ୍ଲୁକକୈ “ଆଜାନାଜେନାଶୋକ”କୋଣକୁ ଉନ୍ନିଲାଙ୍କ
ଚେତ୍ୟନାତିଲେ ଅନାମଗମିତିତିଲିତେ ନାନ୍ଦଭାଷରେ
ପୋଷିପ୍ରିୟିଷ୍ଟିଯୁଂ ପରିଷ୍କାରିଷ୍ଟିକାଯୁଂ, ଉତ୍ତର୍ତ୍ତକାଯୁଂ ଚେତ୍ୟ
ନ ବିଷ୍ୟତତିଲୁଂ ଅନ୍ତେହି ଚେତ୍ୟିକୁହୁ ଗୁମତିଲେନ୍ଦର୍ଯୁଂ

അഭ്രമഹതിൻറെ ജീവിതകാലത്തിൽനിന്നും പരശാഖയി ഒന്നതന്നെ അത്യിരുന്നുവെന്നുപറയാം. ഒരു രണ്ടുള്ളണങ്ങൾ എം അഭ്രമഹതിൻറെ ഉൽക്കുള്ളമിന്താഗന്ധവാഹികളും, വിമലബൃഹദ്രൂഗന്നിബിഡാജ്ഞളും അതു തുടികൾ, സാക്ഷ്യം വഹിയ്ക്കുന്നു. ഇതുകൂടാതെ വിനയം, മറ്റാമന സ്മൃത മുതലായ സത്ത്രാജ്ഞളും അഭ്രമഹതിൽ സവിശേഷം ശ്രോഢിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, അഭ്രമഹതിൻറെ സ വോല്ലുംജീജംക്കം നിഭാനമായിംഗന്തു് അഭ്രമഹതിൻറെ അനന്ത്രസാധാരണമായ സ്പാത്ര യശീലം കൊഞ്ചനെന്നയായി ഇന്നു. അഭ്രമഹതിൻറെ ജീവിതത്തിൽനിന്നും നമ്മൾ അരങ്ങേകപാഠങ്ങൾ പറിയ്ക്കാണണ്ട്. എന്നാൽ, അവയിലെല്ലാവർല്ലവയ്ത്തു് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്, അഭ്രമഹതിൻറെ ജീവിതം നമ്മൾ നല്കുന്നു,

“ലോകേരുത്തപോ വിചാരിതരാംവാ,
സപചേരുംഖിതാന്നേവനരം നയനി”

എന്നിള്ള പ്രജ്ഞാനപാഠമാണ്.

(ശ്രൂഢം)

